

Giới thiệu Đạp Ca Hành

Truyện Đạp Ca Hành của tác giả Bốc Ân Chấn thuộc thể loại truyện biến thân, xuyên không, tự ngược, cổ đại. Thử tưởng tượng một tiểu cô nương vóc dáng mảnh khảnh, gương mặt ngây thơ khả ái suốt ngày chạy loạn khắp nơi tìm cao thủ đánh cho đỡ sống đỡ chết, cảm nhận kiếm đỉnh đầy tiên huyết mà mặt vẫn hồn nhiên như không thì đó là “nữ” chính của chúng ta.

Trong một đêm nằng thay vị tỷ muội hồng trần kết nghĩa của mình đi thi mà giết luôn giải hoa khôi giới kỹ nữ mà thân phận lại là cháu của đương kim khu mật sứ Phương đại nhân, làm bằng hữu của nàng bất kể nam nữ đều âm thầm chảy nước miếng.

Sau đó nàng biết được bí mật về bảo điển của Hiên Viên Đế cho là thứ có thể giúp mình trở lại làm nam tử nên bắt đầu dẫn theo phu quân tám tuổi cùng đám bằng hữu đi khắp nơi tìm kiếm các mảnh bảo ngọc của Hiên Viên Đế, bắt đầu giai thoại về đạp ca hành.

Bạn đang đọc truyện *Đạp Ca Hành* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 1: Chương 1: Một lời nói đùa cuối cùng thành sấm

Chuyển ngữ: nguoidoi222

Edit: Bồng Bồng

Đường phố huyền ảo, ma vai theo nhau đích nhân chày, mọc như rừng cao lâu cao ốc, tạo thành cái này gọi là “Đại đô thị” cổ quái cơ khí. 1 ngày 24 không có một khắc dừng lại! Dĩ nhiên, nó nếu là thật dừng lại không vòng vo, kia sợ rằng phải chờ tới ngày tận thế. Hoặc kéo cao khí ngang, hoặc ti vi khổ cực, mỗi người đều làm bất đồng mục đích bận rộn! Bọn họ thật ra thì chính là một cá thành phần, mỗi ngày chuyển cái không ngừng! Nhược cũng rất ít có người có thể nói ra như vậy sống đến tốt cùng là vì cái gì.

Mặt trời cao nhất thời điểm, phương thác chính tựa ở thương trường trên tường, cái gì cũng không làm, cái gì cũng không muốn, chẳng qua là kinh ngạc đứng. Bên cạnh cửa sổ thủy tinh lí TV lại bắt đầu báo cáo tin tức! Cụ thể cái gì nội dung không có nghe rõ, cũng chính là cái gì năm nay mùa hè nhiệt độ tái sang tân cao, nước ta 20 nhiều tỉnh thị nghiêm trọng thiếu điện những thứ kia điều điều đi! Thiết. Người chủ trì đến thị mặt nghiêm túc, mang cái ưu quốc ưu dân dáng vẻ! Nhìn hấn như vậy mau lạnh đáng vẻ, không biết diễn bá thất máy điều hòa không khí có phải hay không mở ra!

Một điều thuốc rút hai cái liền ném vào trước mặt thùng rác, ngày này quá nóng, đầu lọc đều nóng nhân. Nhìn đồng hồ đeo tay một cái, này mới nhớ tới cùng bạn tốt ước định, thuận tay chiêu chiếc taxi.

“Học phủ phó!” Lên xe, phương thác đầu liền trực tiếp tựa vào chỗ ngồi.

Có thể là lời của hấn có chút lãnh đi! Không khí trong xe vẫn là trầm mặc, có loại dễ cho người ta cảm giác hít thở không thông. Nhắm mắt lại, cố gắng để cho mình bình tĩnh lại, hấn không biết mình đây là thế nào, cho dù là ban đầu bị đuổi ra khỏi nhà, hấn cũng chưa từng như thế phiền não qua. Nhất là gần nhất một đoạn ngày, càng phát không bình thường, quản trí, căn bản là bình tĩnh không được, liên đới nhìn cái gì đều không vừa mắt.

“Ngài ở nơi nào xuống xe?” Tài xế gõ một cái thủy tinh, trong giọng nói mang theo phần cẩn thận.

“Nha! Liền trước mặt nhà kia phòng ăn cửa!” Tương tâm tư kéo trở lại, phương thác thấy trước mặt cách đó không xa thân ảnh quen thuộc kia, lộ ra hai ngày qua này thứ nhất nụ cười.

※※※

“Cái gì? Ngươi lặp lại lần nữa?” Lý Băng vũ tròn to hai mắt, không dám tin nhìn đối diện bạn tốt.

“Ta muốn đi tham thiên!” Phương thác không nhanh không chậm uống cạn sạch trong chén bia, tương quyết định của mình lặp lại một lần.

“Tiểu tử ngươi...” Lý Băng vũ cười khổ lắc đầu, nhưng trong lòng toát ra nhất đại vọt dấu hỏi: “Ta mới biết ngươi tin Phật a? Thế nào? Đại Học không tốt nghiệp liền muốn xuất gia làm hòa thượng?”

“Đi!” Phương thác nhướn mí mắt: “Ngươi tài làm hòa thượng đây!” Cười cười, lại thở dài: “Ta chỉ muốn rời đi nơi này, càng xa càng tốt!”

“Đi yên tĩnh một chút cũng tốt! Trong thành thị dù sao thái náo loạn!” Lý Băng vũ gạt đầu một cái, bạn tốt gần nhất dị thường biểu hiện hấn như thế nào hội không rõ ràng lắm? Suy nghĩ một chút, nói sang chuyện khác: “Phương thác, ngươi cùng cái đó Lâm Tiểu Thu là chuyện gì xảy ra, trong trường học lời đồn đãi có thể nhiều nột!”

“Chúng ta là bằng hữu!” Đơn giản một cá trả lời, phương thác tương chú ý lực chuyển dời đến mặt bàn thực vật thượng.

“Bằng hữu? Bây giờ lời đồn đãi có thể khó nghe lấy đây!” Lý Băng vũ nói lầm bầm.

“Chúng ta là chơi thân bằng hữu! Nàng có phải hay không Tiểu Thư chuyện không liên quan đến ta!” Phương thác ngẩng đầu lên: “Ta không phải là nàng bao nuôi tiểu bạch kiểm, cũng không buộc nàng đi bán mình, càng không hoa nàng một phân tiền, chỉ bắt quá mấy ngày trước bị tiểu lưu manh khi dễ lúc giúp một thanh mà thôi!”

“Thì ra là ngươi cũng biết?” Lý Băng vũ kinh ngạc nói.

“Lời đồn , không liên chuyện như vậy?” Phương thác mẫn bắt tại hồ thuyết.

“Đại Học 2 năm, ngươi vẫn là lời đồn phong bạo trung tâm, nếu là ta sớm sống không nổi nữa!” Lý Băng vũ trừng mắt liếc hần một cái: “Ta thật là bội phục ngươi, như cũ ta biết ta làm.” Xem hần không trả lời lại nói tiếp: “Tựa như tiền trận từ kia tiệm cà phê A Bưu, nổi danh thủy tinh, ngươi vẫn cùng hần gần như vậy ư, ngay cả ta đều liên lụy vào tới rồi!”

“Vậy ngươi còn dám cùng ta 1 chỗ?” Phương thác cười nói: “Ngươi không sợ ta cũng là...?”

“Thiết... Ta còn không biết ngươi!” Lý Băng vũ thở dài: “Không có biện pháp, ai bảo ta đã lên ngươi chiếc thuyền này.”

“Lời đồn không mấy ngày liền đã qua!” Phương thác giả mù sa mưa an ủi.

“Biết 2 năm đi? Ta một mực có lời muốn hỏi ngươi, hy vọng ngươi chớ để ý!” Lý Băng vũ để chén rượu xuống, nghiêm túc thuyết. Hôm nay nhất định phải lấy được đáp án.

“Nói đi! Ta đã sớm biết ngươi có nghi vấn đây bụng!” Phương thác bình tĩnh gạt đầu một cái.

“Hai năm qua ngươi cái gì cũng làm, chính là không lên lớp học đồ. Ngươi sinh hoạt phí đều là chính mình nghĩ đi làm kiếm, trong hồ sơ không có thân thuộc tên cùng Đại Học trước đó kỷ lục, có thể ta biết ngươi có nhà có thân nhân, bởi vì ngươi mỗi tháng đều theo thông lệ công sự một dạng gọi điện thoại về nhà, mặc dù ngôn ngữ bình thân giống như cùng người xa lạ nói chuyện một dạng. Bằng hữu của ngươi từ thành nam xếp hàng thành bắc, ngươi đối với bất kỳ người nào thái độ đều giống nhau, hi hi ha ha không cái đứng đắn, cũng không nửa điểm thật lòng, ngươi không cần nhìn như vậy ta, bởi vì ngươi cười lúc ánh mắt hay là lạnh lùng như vậy, ta biết ngươi thời gian dài nhất, lại từ không thấy ngươi chân chính vui vẻ cùng thương cảm thời điểm. Ta biết, ngươi nhất định có bí mật.” Dừng một chút, còn nói: “Ta không biết trong lòng của ngươi ta tính cái gì? Có thể dù sao chúng ta vẫn là bằng hữu không phải sao? Ta muốn biết quá khứ của ngươi, muốn thay ngươi chia sẻ khổ cho ngươi buồn, muốn biết ngươi, bởi vì ngươi là ta duy nhất bằng hữu, điểm này còn chưa đủ để đủ chưa?”

“Ha hã! Ngươi sức quan sát chân kinh người!” Phương thác cười lắc đầu một cái, hồi lâu tài sâu kín nói: “Thật xin lỗi, khả năng thái độ của ta thật làm thương tổn ngươi, bắt quá những vấn đề này ta bây giờ không muốn nói, chỉ có thể nói cho ngươi biết, ta là vô tâm đích nhân, hai năm qua xem tiểu thuyết nghe âm nhạc kết giao bằng hữu chơi trò chơi, cũng là vì tìm về cái loại đó có lòng, có cảm tình cảm giác. Có lẽ, chờ ta thật có thể cảm nhận được trái tim nhún nhảy lúc mới có thể cho ngươi đáp án đi!”

“Bọn ta đáp án của ngươi!” Lý Băng vũ cười đứng lên: “Đi thôi! Ăn xong rồi còn ngồi ở chỗ này làm gì?”

“Đồng học, tính cái mệnh đi!” Một cái thanh âm chen vào.

“A! Coi bói tính đến quán ăn tới rồi?” Lý Băng vũ kỳ quái nhìn trước mắt râu tóc bạc trắng lão nhân.

“Nơi đó coi bói không đều giống nhau, yên tâm, này nhất quẻ miễn phí, không lấy tiền.” Lão nhân mặc dù cùng Lý Băng vũ vừa nói chuyện, ánh mắt lại nhìn chăm chăm phương thác.

Phương thác bị nhìn không được tự nhiên, đột nhiên đứng dậy lớn tiếng thuyết: “Chúng ta không tin cái này, bằng vũ, chúng ta phải hỏi trường học!”

“Vị bạn học này, bất kể ngươi có tin hay không, ta chỉ năng nói cho ngươi biết, ngươi không thuộc về nơi này, chưa tới không lâu, ngươi liền sẽ rời đi cái thế giới này!” Lão nhân mỉm cười nói xong đoạn văn này liền ra khỏi phòng ăn.

Hai người thật dễ dàng trở lại tương lai.”Uy! Ngươi hồ xả cái gì?” Lý Băng vũ thấy bạn tốt bị như vậy nguyên rủa rất là tức giận, liền muốn đuổi kịp đi hỏi cái rõ ràng, hơn nữa, mới vừa rồi lão nhân kia tại lúc nói chuyện, hần không lý do trong lòng đập bịch bịch.

“Được rồi, hần chỉ sợ là thần kinh không bình thường!” Phương thác cười khan: “Ngươi không phải nói ta là gieo họa sao? Gieo họa di ngàn năm, ta sợ cái gì?”

“Lão đầu kia nói có lẽ chánh hợp ngươi ý nột!” Lý Băng vũ cười cười: “Ngươi không phải là muốn đi tham thiên sao? Có lẽ một cái thế giới khác bí trong núi còn phải thanh tịnh!”

“Nào dám tình hảo!” Phương thác toét ra miệng: “Tốt nhất là đi cổ đại! Cưới thượng mười bảy mười tám mỹ nữ lão bà cũng là không tệ địa! Hắc hắc!”

“Mỹ nữ lão bà?” Lý Băng vũ nện cho hần một quyền: “Chớ vừa đi sẽ để cho nhân cho thiên!” Ở nơi này trêu chọc ngữ trung khí phân lại hoạt được, nhục kia lời của lão nhân hay là âm thầm ở trong lòng bọn họ lưu lại ám ảnh.

※※※

Lý Băng vũ kéo nặng nề thân thể đi vào phòng ngủ, một cuộc tai nạn xe cộ, đoạt đi bạn tốt phương thác sinh mạng, khả năng đúng như vậy coi như mệnh lão nhân theo như lời, phương thác cũng không thuộc về cái thế giới này.

“Người không phải là không có tâm sao? Tại sao sẽ còn đi xả thân cứu người?” Hấn rung rung sửa sang lại bạn tốt di vật, bắt bọn nó cẩn thận thu tại trong rương. “Đây là?” Lặng lặng nhìn trong tay nhật ký bản, hấn có chút kinh ngạc, bởi vì phương thác không có thói quen viết nhật ký.

Đem đồ vật để ở một bên, Lý Băng vũ ngồi vào bên bàn đọc sách, mở ra kia không nên tồn tại nhật ký bản.

“Gia đình của ta cũng không hòa thuận!

Không có vui sướng sáng sủa tuổi thơ, không có từ ái ấm áp gia đình, không có năng nói chuyện trời đất bằng hữu... Cho nên ta đi tới nơi này cái Đại Học, hy vọng có thể tìm về mất đi hết thảy...

Ta muốn lấy được tình yêu, có hữu tình, làm có huyết có thịt nằng khóc sẽ cười người bình thường, nhục là của ta tâm thật hội trở nên hòa nhiệt nhảy lên sao?”

Lý Băng vũ sau khi xem xong đã là hắc dạ. Thở dài, hấn hoàn toàn coi ra bạn tốt hết thảy, cuộc sống ở như vậy gia đình, thật là bất hạnh, khó trách sẽ trở thành quái nhân, suy nghĩ một chút, cừ bút viết: “Bạn tốt, người có biết hay không, nằng viết ra lời như vậy, nằng có dạng này theo đuổi, nằng xả thân trợ giúp một cá gặp nạn tiêu hài tử, người đã kinh tìm tới chính mình tâm.”

“Vô luận người đang ở đâu, đều hy vọng người hội vui sướng đi xuống!” Nhẹ giọng nói xong câu đó, hấn liền kéo xuống nhật ký tờ giấy, mở cửa sổ ra, dùng cái bật lửa đốt mình chúc phúc. Nhìn tận mắt kia thiêu đốt trời qua dạn dò mượn phong, phiêu hướng bầu trời đêm...

※※※

Thật là đau a!

Từ trên người các nơi truyền tới không khỏi mãnh liệt đau đớn khiến phương thác tỉnh lại. Hấn đã chết sao? Chết làm sao sẽ đau đây? Trí nhớ của hấn chỉ cất giữ xe hơi đánh tới bộ phận! Kế tiếp đây? Đúng, hấn bất tỉnh rồi, chính mình khẳng định bị đụng phải, bắt từ cũng phải trọng thương a! Khó trách hội như vậy đau, cũng may cũng may, cuối cùng là giữ lại nhất cái mạng nhỏ! Bất quá bên cạnh đứt quãng tiếng khóc bây giờ phiền lòng.

Kháo! Ai như vậy không đạo đức? Tại bệnh nhân bên cạnh hô to gọi nhỏ?

Hấn mở mắt ngồi dậy, đập vào mắt hoàn toàn thị xa lạ. Mình ở một cái giường ván gỗ thượng, mép giường ngồi nhất cái phụ nữ trung niên, chính cầm một cái khăn tay kinh ngạc đến miệng đại trương: “Người, người không là chết sao?”

“Ai chết, ta không sống phải hảo hảo sao?” Phương thác cả giận nói, bốn phía đen như mực, chỉ có tại trong TV mới có thể thấy ngọn đèn dầu tại mép giường trên bàn tán ra hơi yếu ánh sáng “Đây là đâu? Không giống bệnh viện a? Bị cúp điện? Còn người nữa là ai?”

“Ồ... Người thậm chí ngay cả ta cũng không nhận ra?” Phụ nữ trung niên nghe vậy khóc lên: “Ta là người di mẫu a! Này cũng không thành! Còn phải đi mời cái đại phu tới đây, làm sao lại đụng điện rồi đây?”

“Người tài điên rồi đây!”

“Di mẫu? Băng nhi Tỷ Tỷ tỉnh chưa? Ta nghe được nàng nói chuyện!” Lúc này một đứa bé chạy vào, nhào tới phương thác trong ngực: “Băng nhi tỷ, ta còn tưởng rằng sẽ không còn được gặp lại người đây!”

“Đứa trẻ này là người nhà?” Một dạng điên lợi hại, miệng đầy quỷ thoại! Phương thác thương hại nhìn này “Hai Mẹ con ”

“Ta nơi nào giống hấn Băng nhi tỷ a! Ta là nam, như vậy rõ ràng cũng nhìn không ra!”

“Hai Mẹ con” sùng sốt, khóc đến càng là thê thảm, phụ nữ kia bi đạo: “Thật là đáng thương, đụng ngay cả mình là nam hay nữ đều không phân ra được!”

“Ta đương nhiên là...” Phương thác sờ lồng ngực vừa muốn phản bác liền phát hiện không đúng địa phương, cảm giác vào tay thị loại vải thô tháo cùng... Mềm nhũn, rất có thủ cảm. Ngần cổ áo. “Ta... Ta biến thành nữ...” Hấn đang nằm mơ, nhất định là đang nằm mơ! Đột nhiên một cá gió tay lên, văng chính mình một cái tát. Hội đau, thể nào xui xẻo như vậy a?

“Băng nhi, người liên hấn cũng không nhận ra?” Nhìn kinh ngạc phương thác, phụ nữ kéo qua đứa trẻ, nói một câu càng muốn mạng nói: “Hấn là Tướng Công của người a!”

“...” Phương thác tái không chịu nổi kích thích, hai mắt vừa lộn liên...

※※※

Đương nắng sớm xuyên thấu qua cửa sổ chiếu lúc tiến vào, cả đêm chưa ngủ phương thác vẫn như cũ dùng đôi mắt vô thần nhìn chăm chú vào giường cạnh. Tâm tư như ngã lật giang hải loại, không chiếm được chút nào bình tĩnh.

Thông qua mới vừa rồi kia Lão Mục Tử một khắc không ngừng nói huyền thuyên, hẳn mới đúng tự thân tình huống có tâm hiểu rõ. Mà này cùng nhau mang cho hẳn rung động thị khó có thể dùng lời diễn tả được .

Bây giờ là Bắc Tống thái bình hưng Quốc 2 năm

Hắn, phương thác, một cá 21 thế kỷ sinh viên Đại Học, 22 tuổi thật tốt thanh niên, tại trong tai nạn xe xả thân cứu một đứa bé, không nghĩ tới sau khi tỉnh lại hội là như thế này một cá cảnh tượng. Linh hồn của hắn phó tại một cá 15 tuổi trên người thiếu nữ. Đáng chết bây giờ vị trí vẫn là tương đối bảo thủ Tống triều, nữ nhân là không có bất kỳ địa vị có thể nói . Thoát khỏi đi qua bóng ma, hẳn lần nữa có một cá gia đình không biết coi như là may mắn hay là bất hạnh.

11 năm trước Thục Trung kỳ hiệp cổ ninh mang theo gia quyến đi tới nơi này cái sơn thôn định cư. Con hắn cô vãn vũ ra đời sau liền cùng hàng xóm định hứa hôn từ nhỏ, vì vậy 8 tuổi lan nhược băng cùng mới vừa mãn tuổi chẵn cô vãn vũ thành vợ chồng. Lan nhược băng, 15 tuổi, Cổ gia con dâu. Đây chính là thân phận của hắn bây giờ. Tại sao phải xuất hiện tình huống như thế đây? Hắn không nghĩ ra, cái đó kỳ quái coi bói lời của lão nhân vu bên tai cạnh vọng về, nếu có thể đi về hỏi hỏi hẳn là tốt.

Ta là tại xả thân cứu người, làm người tốt chuyện tốt a! Tại sao phải đối với ta như vậy? Phương thác hai tay thật chắc núm lấy chân mềm trên người, thống khổ rên rỉ.

Cứ vậy đi, còn là đừng muốn những thứ này xui xẻo chuyện! Có lẽ thật sự là bị thương quá nặng duyên có đi! Hắn cảm thấy mí mắt càng ngày càng nặng, cũng không lâu lắm, lại mơ mơ màng màng đã ngủ...

※※※

Trong giấc mơ từng đoạn điểm báo dần hiện ra trước mắt, đầy chi tiết và tuần tự như một cuốn phim, nhưng phương thác đâu biết cuốn phim này là của cá cuộc đời nàng phía trước lại chỉ kéo dài một chung trà thời gian...

...”Mười vạn lượng!” Một cá thanh niên anh tuấn phe phẩy chiết phiến, bình thường báo ra một cá Thiên Giới, lập tức đưa đến chung quanh kêu lên không ngừng. Hắn cười ha ha, đứng bên cạnh nhất nữ tử đạo: “Đây coi như là đưa cho người!” ...

... Một cá phiêu dật xuất trần bạch y nữ tử. Vui vẻ dõng dáo bước chậm ở giữa không trung, tại mọi người tiếng kinh hô cùng tiếng cảm thán lí, dưới chân to lớn cây đuốc chính theo nàng kia Kinh Doanh mạn diệu bước chân, theo thứ tự thiêu đốt, bốc lên hùng hực lửa diễm. Sau lưng bóng đêm nồng nặc, mạn vài lầy chấm chấm đầy sao, chiếu vào nàng kia gương mặt tinh xảo thượng, uyển nhược mộng ảo...

... Hành sử xe ngựa lều đình, hai cá cung rượu đích nhân bên nhìn nhau cười. Bên người của bọn họ, té vô số trống không vô rượu. Một người rút ra bên hông nhuyễn kiếm, hướng về phía bầu trời vô câu mây trời cùng muôn hình vạn trạng con sông son xuyên, phui kiếm mà ca, kia tiếng hát hào khí can vãn, thẳng trừ suy nghĩ, bị hiền hòa phong mang đến thật xa...

...”Ta tên là xin nhi! Tỷ Tỷ người tên là gì?” Một cô bé đứng ở góc tường, đối diện trước tán phát nữ tử hỏi.”Người kêu ta người diện được rồi!” Nữ nhân kia nghe vậy, sững sốt một chút, tiếp theo lớn tiếng nở nụ cười...

“Giàu sang Cát Tường, nhi tôn cả sảnh đường! Nghe nói các người bố thí đồ ăn, tiểu nữ tử cố ý tới đòi muốn mấy cái bánh bao trở về lót dạ! Không nhiều lắm, tám là tốt rồi!” Một cá chân không nữ nhân đối diện trước sững sờ hoa phục hẳn tử thi lễ một cái, không để ý đến người bên cạnh kinh ngạc trong ánh mắt, tự bên cạnh trên bàn lượn thắt cái bánh bao, kia mặt đất còn có một, nàng cũng nhặt lên, đẩy đi đã dơ bẩn da, tựa hồ rất trân trọng địa phương vào trong ngực: “Cửa son rượu thịt xú, người đi đường xương chết cồng, Liễu Lão Gia hay là làm nhiều việc thiện đi!” Qua một lúc lâu, kia hoa phục hẳn tử tái không nhìn được, chùi địa mà khóc lên, đầy trời phong tuyết trong, có đạo thân ảnh càng lúc càng xa, chỉ có thể ai thanh âm trên không trung vang vọng, thật lâu không dứt...

... Nhất lá biễn chu thuận lãng xuống, trên đó hai người, một cá khảy đàn hát cang, một cá phui kiếm cuồng ca, cùng tuyết bay cùng tồn tại, cùng thiên địa nước sông hòa làm một thể. Tiếng hát xuyên thấu qua mịt mờ tuyết bay, truyền đi rất xa, chậm rãi sông lớn thủy, lại hai người nội lực kích động hạ, tạo thành một mảng lớn rung động, một vòng lại một vòng từ tán ra...

...”Các người đều đi ra, tránh xa một chút!” Thiên hạ tí tách mưa đang rơi, một cá trên mặt ô bản tiểu cô nương khóc rống lấy thôi táng 1 đám nam nhân: “Các người đều không phải là người tốt...” Ở nơi này tê tâm liệt phế kêu khóc trong, vốn là tình lãng không mây bầu trời trong thời gian rất ngắn bị mây đen chiếm cứ, kia hắc áp áp, lớn như bao phủ toàn bộ thiên địa tầng mây, càng để lâu càng dày, cuồng phong bão nâng, mao mao mưa phùn biến thành hắt gáo một mảnh, âm âm một tiếng vang thật lớn, có sấm sét tự bắc phương truyền tới, địa đại chấn...

...”Người cho rằng trốn ở chỗ này người khác liền không tìm được sao?” Nhất nam tử trẻ tuổi run lên trên người đất tiền Khiết Đan phục sức, đau lòng đình lấy nữ tử trước mặt. Tuấn lãng địa khuôn mặt dần dần vụn vụn, chợt đứng lên, chấn lấy hai cánh tay, hét lớn: “Ta thật muốn xem, xem một chút người có thể vì kia nếu nói ‘Thân tình’ phó ra bao nhiêu?” ...

... Trên đường dài, vụ sắc nồng đậm, một đội Kỳ Sĩ tạt trĩ mà qua, đột nhiên, sương mù bị kinh lực cổ tách ra, lau một cái loang loáng chiếu sáng bọn họ đặc biệt áo giáp.”Ha ha!” Tiếng cười dài trong, một cái đầu lâu phóng lên cao, ngay sau đó tiên huyết phun ra, mà kia không đầu thân thể, tại tại chỗ đứng thẳng hồi lâu, tài té xuống. Kia kẻ sát nhân ngang nhiên mà đứng, trong tay nhuyễn kiếm vẫn như cũ phát ra trận trận long ngâm thanh, chậm rãi nâng lên, chỉ hướng đầy mặt kinh hãi đám người. Nhắc chân, mua trước mấy bước: “Còn đánh sao?” ...

... Một cá 14-15 tuổi thiếu niên, lưng đeo nhất hôn mê bất tỉnh nữ tử, bỏ rơi truy binh, chạy như bay tại từ từ hoàng sa đường đất thượng, rốt cục, hẳn thấy được hy vọng, lại vô lực khí đi lên nửa bước, chán chường ngồi xuống.”Sư Huynh! Chúng ta về nhà!” Hắn chỉ nơi xa tung bay ở trong gió đại kỳ

khóc ròng chảy thê: “Đó là Đại Tổng quân kỳ, Đại Tổng, Đại Tổng a!” ...

... Tầm tã mưa to, một người nhắm hai mắt lại, lẩm bẩm nói: “Tào đại ca, ta đáp ứng ngươi, cho dù là sửa đổi lịch sử, ta cũng nhất định sẽ hoàn thành di nguyện của ngươi, lực bảo Đại Tổng giang sơn...” ...

... “Không nghĩ tới, ta Da Luật long vân tính toán cả đời, cuối cùng chạy không khỏi thiên lý báo ứng!” Như cũ là kia phó Phan An đáng về, hôm nay lại tràn đầy chua cay nước mắt: “Ha ha! Hoàng Thượng ngự tứ độc tử, thiên hạ mấy người uống? Không khuy, không khuy!” ...

... Phủ Khai Phong doãn nhìn về phía Đường Hạ quý đích nhân, mặt lộ vẻ không đành lòng: “Ngươi tư thông với địch phản quốc, khi quân vọng thượng, tội đương lăng trì...” Lời còn chưa dứt, ngoại đường lại truyền vào quát to một tiếng: “Thánh Chi đến.” ...

... “Hảo! Ta đáp ứng ngươi!” Một người con gái mẫn bất tại hồ vẩy ra tay: “Sau này nếu gặp phải một người tên là Hứa Tiên đích nhân, ta giết hắn chính là.” ...

... “Đây là cái gì? Huru, huru sách?” Ngồi ở ghế thái sư thượng nhất vị lão nhân, liếc trước người mặt mũi bất an thiếu niên một cái, bình thường cảm lên trong tay tín chỉ nhìn lại, lại ngay sau đó khiếp sợ đứng lên, lạnh lùng nói: “Này bây giờ thái hoang đường!” ...

... Thần Thánh tường hòa trong bầu không khí, một người con gái diện thượng bình tĩnh không có sóng, lạnh lùng hướng về phía bầu trời nổi lơ lửng ngũ thái Huyền Ngọc, vô hi vô bi nói: “Nguyện vọng của ta thị...” Tới đây, lại ngừng lại tái nói không được...

Bạn đang đọc truyện *Đại Ca Hành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 2: Chương 2: Nếu bị thương xuân ý không nhiều

Chuyển ngữ: nguoidoi222

Edit: Bồng Bồng

Sáng sớm, Ngô liên mang cái băng ngồi ở trong sân, vừa khâu vá sửa lại lấy quần áo vừa giám đốc hai cá tiểu bối tập luyện võ công.

Phương thác cẩn thận thích ứng lấy trong tay nhuyễn kiếm, loại vũ khí này vô cùng không tốt khống chế, bất quá nàng hay là miễn cưỡng khiến nhuyễn kiếm “Ngạnh” trở lên. Bởi vì là Võ Lâm chi gia, buổi sáng luyện võ đã là cố vấn vũ cùng lan nhược băng hành chi hữu niên đích thói quen. Mỗi sáng sớm đều có 2 tiếng luyện võ thời gian. Phương thác tỉnh lại sau này tự nhiên đến đi theo luyện.

“Không đúng không đúng!” Ngô liên thấy phương thác kia vụng về đáng về dễ xuống dây chỉ tới đây chỉ điểm.”Eo muốn thẳng tắp, đứng, cao điểm. Hai chân không muốn cứng như vậy bang bang, tận lực buông lỏng. Thanh Liên kiếm pháp đề ý thị khinh linh phiêu dật, giống như ngươi vậy kia hành?”

“Không được không được! Xuất kiếm góc độ muốn điều toàn, huy kiếm phải nhanh, cái đó tay nột? Bảo vệ trước ngực, đứng, cứ như vậy!”

“Cố vấn vũ, ngươi cười gì vậy? Còn có 20 hạ, nhanh lên làm, muốn trộm lười có phải hay không? Ngươi còn cười? Làm nhiều 20 hạ!”

“Ra quyền muốn ngoan, trên chiến trường không phải là ngươi chết chính là ta mất, tốt nhất làm được một kích tệt danh...” Phụ thân dung nhan lại hiện lên tại trước mắt cùng Ngô liên nói hỗn hợp 1 chỗ, bất đồng thị một cá cố chấp ám áp, một cá nghiêm túc lãnh khốc. Hắn vẫn tương đối thích Ngô liên dạy phương thức, bởi vì từ trong có thể cảm nhận được nồng nặc thân tình.

Hôm nay điểm tâm giống như trước đây, bay hồng thụ miếng cháo loãng, sâm cùng rau quả bánh ngô, một ít đĩa ướp chút thức ăn. Thật ra thì không chi là điểm tâm, mà là mỗi bữa cơm đều là này mấy thứ đồ.

“Như vậy không được.” Trên bàn cơm, Ngô liên lại dẫn dò: “Ngươi buổi sáng không cần phụng bồi văn vũ đi học, luyện nhiều tập kiếm pháp, mặc dù không thể nhớ tới chuyện lúc trước cũng phải đem cảm giác tìm trở về, bằng không quá khứ 8 năm võ nghệ liền uống công luyện tập, buổi tối ta một lần nữa giáo nội công của ngươi, ngươi khả năng một chút đều không nghĩ ra đi?”

“Hảo!” Phương thác gật đầu một cái, tiếp theo ăn cơm. Tỉnh lại 3 ngày, đại lượng tiêu hao thể lực ép nàng rất nhanh thói quen những thứ này thô tháo thực vật.

“Các ngươi từ từ ăn đi! Băng nhi nhớ dọn dẹp chén đĩa!” Ngô liên cầm lên một chén cháo đi vào phòng trong lí. Phương thác biết ở trong đó nằm lan nhược băng công công, cố vấn vũ phụ thân, Ngô liên tỷ phụ. Lan thị vợ chồng cùng cố vấn vũ mẫu thân lần lượt qua đời. Cố ninh đau mất ái thể sau bị đả kích lớn, cùng Đào Quân đánh một trận lưu lại vết thương cũ lại tái phát, dưới mắt hờn hờn ngắc ngắc tiệm ở trên giường, hết thấy khởi cư đều dựa vào Ngô liên xử lý.

Điểm tâm đi qua, tiểu Văn vũ ngồi ở cửa phòng bếp hạm thượng, đang bụng mặt nhìn rửa chén phương thác, hán năm nay 8 tuổi, vẫn không thể lý giải Đại Nhân thế giới. Băng nhi Tỷ Tỷ, không, bây giờ phải gọi Sur Huynh. Kể từ lần đó tỉnh ngủ sau liền trở nên không giống nhau, mặc dù dữ tợn rất nhiều

còn động một chút là đánh hấn, bắt quá hấn thích hơn như vậy Bằng nhi Tỷ Tỷ, không giống như trước như vậy này không cho kia không cho lao thao . Còn có thể bồi hấn lên núi đuổi thỏ, lên cây móc ổ chim, cho hấn làm ná bắn chim, dạy hấn vài cạm bẫy, hết thấy đều không giống nhau. Hơn nữa lần đó cách thôn Vương Nhị bị Tỷ Tỷ đánh tề ra quần sau, mọi người đối với nàng sùng bái vô cùng, chuyện gì tìm khắp nàng thương lượng, tiểu Văn vũ cảm thấy tự hào cực kỳ, hiện ở trong thôn hài tử cái nào không hâm mộ hấn a! Hắc hắc! Ai để cho bọn họ không có dạng này Sur Huỳnh ! Tiểu Văn vũ càng nghĩ càng vui vẻ, tự ý nở nụ cười.

Phương thác tắm xong chén, liền thấy cười khúc khích tiểu Văn vũ, mờ tròng hai mắt, nổi giận đạo: “Người ngu cười cái gì? Còn không mau đọc sách đi? Không muốn sống!”

“Nha!” Tiểu Văn vũ sờ một cái cái mũi, chạy ra ngoài. Ai! Nếu có thể ôn nhu một chút thì tốt hơn!

Nắng sớm theo hướng khắp mặt đất, gà trống đề minh, lại là một ngày bắt đầu.

Cổ phía sau nhà trên sườn núi, một đạo mảnh khảnh thân ảnh cùng tế trường mông nhận đón gió vũ động, chặt hoành đàm câu mỗi một chiêu đều bí mật mang theo lấy kiếm khí bén nhọn, Nhân Kiếm Hợp Nhất huy sai gọn gàng, có như nước chảy mây trôi xứng đôi khớp đến thiên y vô phùng.

Chạm rảnh một hơi. Phương thác thu hồi kiếm, tế trường mông nhận lại giống ruy-băng loại làm mềm xuống, thì ra là hấn cầm chính là bả nhuyễn kiếm, một tay quen thuộc khe bốp, nhuyễn kiếm liền thất ở ngang hông, giống như đai lưng loại.

“Bằng nhi Tỷ Tỷ võ công lợi hại hơn!” Cổ văn vũ hâm mộ nói, hấn quá nhỏ, chỉ có thể mỗi ngày tĩnh tọa luyện việc làm một ít căn bản động tác, cho nên đặc dùng hâm mộ phương thác võ công.

Sau lưng Ngô liên hài lòng gật đầu, không tệ, dứt khoát không chút nào ướt át bản thủ. Không nghĩ tới Tiểu Thiếu Nữ mất đi trí nhớ sau võ công khôi phục nhanh như vậy thậm chí càng hơn từ trước.

“Ta đều nói đừng gọi ta Bằng nhi Tỷ Tỷ! Phải gọi Sur Huỳnh!” Phương thác đưa tay cho cổ văn vũ một cái bạo lật, tiểu tử này thế nào như vậy không trí nhớ, làm hại hấn khó chịu, đáng đánh.

“Di mẫu! Bằng... Sur Huỳnh đánh ta!” Văn vũ dặt Ngô liên tay áo, nhìn chăm chăm phương thác lại muốn giơ lên quả đấm làm nũng nói.

“Ha ha! Bằng nhi, người không muốn luôn là khi dễ văn vũ a! Tương lai...” Ngô liên cũng chịu cười nói, quá khứ lan nhược bằng một mực ôn nhu yếu yếu, bây giờ mới có điểm giang hồ con gái giá thể ra ngoài. Hiệp nữ xuất thân nàng còn là ưa thích bây giờ lan nhược bằng.

“Hắc hắc! Di mẫu, chúng ta phải chết đói, nhanh ăn cơm đi!” Mắt thấy lại muốn có trường thiên đại loạn ra ngoài, lập tức đưa cho cổ văn vũ một cái ánh mắt, hai người dặt tay cách xa chỗ thị phi này, miễn cho bị nước miếng ngập đến.

Quá khứ chỉ luyện tập qua Thái Cực phương thác năng nhanh như vậy nhặt lên phương thác võ nghệ cũng làm phiền bộ dạng này căn cơ xác thật thân thể, đây cũng là hấn duy nhất cảm thấy vui mừng địa phương, hấn có thể làm được quá khứ một mực không làm được động tác. Đạp tuyết vô ngân Phi Diêm Tẩu Bích biến thành rất chuyện dễ dàng, hơn nữa mỗi lần luyện võ sau cả người thoải mái tinh thần gấp trăm lần.

Võ công, mỗi khi nghĩ đến cái này từ, nàng cũng sẽ không nhận được nhiệt huyết mệnh mông, hận không được lập tức tới ngay bên ngoài đi xông xáo một thanh. Dong ruổi giang hồ, khoái ý ân cừ, này là tiểu thuyết mới có thể tồn tại a!

Thời gian trôi qua chân khoái, trong nháy mắt, phương thác “Đi tới” cổ đại đã nửa năm. Dài như vậy một đoạn ngày, phạm vi hoạt động của nàng thủy chung giới hạn ở nơi này gần cách với đời thôn trang nhỏ nội, chỗ làm chuyện cũng là không thể thay đổi, mỗi ngày, thiên không sáng liền tỉnh lại đốt nóng nước tắm, bởi vì luyện nội công 《vườn ngọc quyết》 sẽ cải biến thể chất của con người, mỗi ngày tỉnh dậy cả người trên dưới cũng sẽ dính vào dính dính phát ra mùi hôi thối màu đen vật chất, nghe nói là trong cơ thể loại bỏ độc tố. Đi qua lan nhược bằng hội tại lúc xế chiều cùng Ngô liên cho người khác khâu vá sửa lại quần áo bổ thiếp gia dụng. Bây giờ là không thể nào, có lẽ là bởi vì đứng thân phận bây giờ bài xích, nhất cảm lên dây chỉ liền đầu đầy đỏ mồ hôi, trong đầu trống rỗng, cho nên cũng bây giờ không giúp được gì, cứ như vậy, trừ luyện võ cùng giúp làm chuyện nhà, nàng đều cùng cổ văn vũ 1 chỗ.

Buổi sáng an bài thị luyện võ chính là đi học, ngày mùa lúc, xuống đất làm việc, thời gian còn lại, hai người hội cùng nhau lên núi thái rau dại, nhặt nhánh cây, hạ cạm bẫy bộ thỏ.

Mỗi đêm lúc, nàng cùng cổ văn vũ hội chặn lại đồng ruộng thủy cừ ruộng, sau đó cầm chậu gỗ đi nhặt bên trong cá tôm, trừ gác đại giữ lại đến trong thành bán ở ngoài, còn lại cũng sẽ bị Ngô liên làm thành nhiệt hồ hồ cá tui cháo, ăn không hết phơi khô dùng muối uy thượng sau cũng là tốt chút thức ăn.

Phương thác học được không cần xà phòng giặt quần áo, dùng lò đất nấu cơm rang thức ăn, học được cày địa gậy cỏ cho gà ăn uy vị. Cũng có thể thuần thực cắt tia trên đầu mình tóc dài. Tuy bận rộn nghèo khổ, nhược quá coi như phong phú.

“Mùa đông!” Phương thác đứng nghiêm trước cửa sổ, ngắm nhìn tuyết mịn trong núi xa, lâm vào suy tư. Mấy ngày trước, bầu trời phiêu xuống nàng đến cổ đại sau trận đầu tuyết, theo mùa đông lại tới, phương thác năng việc làm ít hơn, một ít nàng không thể không đối mặt, sắp đối mặt vấn đề cũng liền nghĩ đến càng nhiều, đứng tại tương lai của mình, nàng mê vòng.

“Sur Huynh!” Cố vấn vũ kia thanh âm non nớt đứng lúc tương suy nghĩ của nàng kéo trở lại.

“Chuyện gì?” Quay đầu, đứng dịp thấy tiểu tử hiện lên ánh sáng con người.

“Chúng ta đi săn thú đi! Di mẩu đã đồng ý!” Cố vấn vũ giương lên cung tên trong tay, nở nụ cười.

“Đi đi! Tán giải sầu cũng tốt!” Ngô liên từ bên trong phòng đi ra, xông phương thác gạt đầu một cái, có chút thâm ý nói.

“Bọn họ nhận ra được chính mình gần nhất xuống thấp tâm tình?” Phương thác từ Ngô liên kia miễn mang theo ánh mắt khích lệ trong xem xảy ra điều gì, lại cúi đầu, quét về phía trước người kia trương thiên chân vô tà khuôn mặt tươi cười, trong nháy mắt, nàng có chút thất thần. Từ mẩu một dạng quan tâm nàng đi mẩu cùng một cá khả ái Đệ Đệ, có lẽ chính là những chuyện này vật, giảm đi trong nội tâm nàng chút tối tăm. Nàng cười, không còn là quá khứ như vậy học được nụ cười, mà là phát ra từ thật lòng vui thích, bởi vì nàng tìm tới chính mình tuổi thơ, mặc dù có thiếu hụt tiếc, lại giống nhau ấm áp, đáng giá nhớ lại tuổi thơ.

Lần nữa nhìn về phía ngoài cửa sổ, nơi đó sẽ không thị hoa mộc điều linh, lạnh như băng thê hàn thế giới. Vụ ai tràn ngập trong, vô số bông tuyết trên không trung bay múa nhún nhảy, giống nhẹ nhàng hồ điệp cũng giống tung bay dương hoa, như vũ tị sa.

Phương thác trương cung tên trong tay nhắm ngay trước mặt cách đó không xa chính đào Thảo Căn thổ, động tác cập kỳ tiêu chuẩn, “Vèo!” Tiếng rít nâng, mũi tên nhọn hóa thành hàn mang, bắn đi ra ngoài, khí thế phi phàm, đáng tiếc... Bắn chệch, kia thổ bị kinh sợ, nhảy lên giạt mình liền dọt chạy xa. Nhược nó còn không có thoát khỏi nguy hiểm, lại một mũi tên bắn tới, trương nó vững vàng dính trên đất.

“Ta lại bắn trúng!” Cố vấn vũ hoan thiên hi địa chạy tới, trương kia đã lên bàn thờ đáng thương con mồi xách lên.

“Sur Huynh! Người hào đàn a! Gần như vậy đều bắn không tới.” Hắn quay người lại, vừa giễu cợt, vừa trương thổ dùng sợi giây cài chặt, sau đó treo đến trên lưng, nơi đó đã treo ba con gà rừng, hơn nữa, đều là một mình hắn công lao.

“Người dám nói ta đàn?” Phương thác trừng hai mắt: “Ta chỉ là quá khứ không tiếp xúc qua mà thôi.” Bất quá, nàng xem xem cung trong tay, một cá con mồi cũng không đánh đến, đúng là vẫn còn có chút nổi giận.

Cố vấn vũ nhìn chăm chăm mặt của nàng nhìn hồi lâu, lại lần nữa trương thổ lấy xuống, khoải đi vài bước, giao cho phương thác tay lí.

“Thế nào? Muốn trộm lười a! Nói hay lắm mình con mồi chính mình lưng!” Phương thác cười cười, tuy nói như vậy, hay là trương thổ treo đến trên lưng mình, cố vấn vũ quả nhỏ, lưng nhiều đồ như vậy hay là rất mệt mỏi.

“Không phải là!” Ai biết cố vấn vũ lắc lắc đầu nhỏ: “Sur Huynh, đánh không tới đồ cũng không cần khổ sở a! Cái này thổ coi như người đánh được rồi!” Biết rõ đến phụ cận mỗi người nhưng vẫn là hướng nhìn chung quanh một chút, đề thấp âm lượng, thần bí nói: “Không cần nói cho người khác a!”

Phương thác ngây ngẩn cả người, nhược không đợi phản ứng kịp, cố vấn vũ lại hướng bàn tay của mình thổi một hơi, áp đến phương thác trên lòng bàn tay: “Nộ! Ta bả vận khí tốt phần người một nửa, như vậy Sur Huynh là có thể bắn tới thổ!”

“Tiểu tử này!” Lòng bàn tay áp vào nhau, tại cố vấn vũ ngây thơ hành động đáng động hạ, về này rất nhỏ cũng không dung sao lãng nhiệt lượng thẳng tắp truyền tới đáy lòng, phương thác khóe miệng cũng đi theo vênh lên...

“Băng nhi, ngày mai theo ta vào thành! Người sau khi tỉnh lại còn chưa tới qua trong thành đi?” Trên bàn cơm, Ngô liên vừa chọn ngọn đèn dầu, vừa nói.

“Nha! Lại muốn đương thứ gì?” Phương thác đáp một tiếng, cúi đầu uống cháo. Sau khi tỉnh lại sẽ không năng giống lan nhược băng tại lúc như vậy giúp đỡ Ngô liên đường nối bỏ quần áo sống, muốn duy trì một nhà khẩu phần cùng cố nình được phí căn bản không khả năng, nhất là như vậy mùa đông, loại những thứ kia mét khẩu trừ mằm móng cùng nộp thuế sau, căn bản không nhiều thiếu lưu lại, ngày thì càng khó khăn. Cho nên mấy ngày này cách tam soa ngũ liền lấy mấy thứ đồ đến trong thành cầm đồ. Điều này làm cho nàng rất xấu hổ, chính là không có cách nào, bây giờ không học được nữ nhân thù thừa.

“Ta đây có một vòng tay, dù sao cũng không cần phải. Mau hơn năm! Sao cũng phải mua chút gạo và mì trở lại.” Ngô liên dằng dặc nhìn trong phòng một cái, nơi đó nằm nàng kính nề nhất tỷ phụ, thờ dài, nếu không có lời thề ở phía trước, nàng đã sớm đi cướp của người giàu giúp người nghèo khó.

Bữa ăn sáng không khí càng thấy trầm muộn, ngay cả bình thời tốt nhất gây cố vấn vũ cũng không nói một lời, ấu tiểu tâm linh đã tiếp nhận nghèo khó khảo nghiệm.

Đi tới cô đại thời gian lâu như vậy, lần đầu tiên vào thành phương thác nhưng vẫn không vui, đặc biệt là từ tiệm cầm đồ lúc đi ra, nghĩ tới kia trương cay nghiệt sắc mặt nàng thì có khí.

“Sur Muội?” Đang cùng mét phiền mặc cả Ngô liên nghe thế thanh âm quen thuộc cả người ngây dại.

“Sur Muội?” Một cá có chút phát phúc trung niên nhân đi tới Ngô liên cùng phương thác trước người, không xác định lại hỏi thăm một tiếng: “Thật sự là người?”

“Đại Sur Huynh!” Ngô liên nghẹn ngào nói: “Là ta, là ta! Nhiều năm như vậy không thấy, người có khỏe không?”

Bây đầu hưng phấn thuyết: “Hào! Hào! Người như thế nào? Có 10 năm không thấy đi? Buổi trưa, còn không có ăn cơm? Đi, chúng ta vừa ăn vừa nói chuyện!” Coi trời bằng vung liền đem Ngô liên kéo đến trong tủ lâu.

Phương thác thờ dài, hai người này thăm lấy chính mình cao hứng, thế nào đem nàng quên? Không có biện pháp, không thể làm gì khác hơn là ngoan ngoãn theo sau!

Thái Bạch cư lâu hai, hồi lâu không thấy Sur Huynh muội hai tại tự cự trong quá trình vừa khóc vừa cười, không để ý chút nào người bên cạnh ghé mắt. Phương thác tức thích thú ăn thực vật, gặp lại vui sướng không khí khiến tâm tình của nàng sáng sủa không ít.

“Đây chính là người cái đó sanh con dâu đi!” Tâm tình bình phục sau, người trung niên nhân kia chỉ phương thác đứng Ngô liên nói.

“Đúng vậy! Năm nay 17, công phu không kém, nhất là mấy ngày trước, tiến bộ không ít!” Ngô liên từ mẫu một dạng vuốt phương thác đích lưng: “Bằng nhi, đây là ta Sur Huynh phương tuần, người phải gọi Sur Bá!”

“Sur Bá!” Phương thác ôm quyền nói, này người giang hồ gặp mặt hành lễ phương thức nàng hay là sẽ.

“Hào! Có chút giang hồ con gái giả thế!” Phương tuần hài lòng gật đầu một cái: “Ta nói Sur Muội, mấy năm này giang hồ tái không tung tích của người, nguyên lai là điều giáo đứa bé này đi?”

“Thế nào? Không được a? Hai ta cái đồ đệ tương lai khẳng định bị người lợi hại!” Ngô liên liếc phương tuần một cái.

“Ha ha! Nhiều năm như vậy không thấy, ta còn tưởng rằng người thế nào cũng nên có chút nữ nhân đáng vẻ, không nghĩ tới... Tiểu Sur Muội chính là tiểu Sur Muội, một mực không biến a!” Phương tuần thấy Ngô liên thần sắc phảng phát lại trở về năm đó phóng ngựa giang hồ năm tháng, cười ha ha. Nằm rạp người đến phương thác bên tai: “Người không biết đi? Người đi mẫu năm đó chính là nổi danh giả tiểu tử!” Phương thác nhớ tới Ngô liên cay cú dạng, tràn đầy thể hội gật đầu một cái, nàng có chút thích cái này không quá nghiêm chỉnh Sur Bá.

“Được rồi! Tại trước mặt tiểu bối người liền cho Sur Muội ta lưu chút mặt mũi có được hay không!” Ngô liên sáng giọng: “Ta phải đi rồi, trong nhà còn có hai cái nhân chưa ăn cơm đây!” Kéo phương thác liền xuống lầu.

“Người a ~ vẫn là cái tính khí kia!” Phương tuần cười khổ, không có biện pháp, ai bảo nàng là chính mình đau nhất đích tiểu Sur Muội đây: “Có chuyện gì khó xử liền vào thành, người còn có Sur Huynh tại đây! Được rồi, lần sau đến nhà ta chuyện vẫn đi! Năm nay, chúng ta Sur Huynh muội cuối cùng năng tiến tới cùng nhau qua cái năm!”

“Đúng vậy!” Ngô liên ôm ái phủ mo lấy phương thác bả vai, cảm khái nói: “10 năm! Chúng ta đều già rồi!”

“Di mẫu! Phương Sur Bá thị làm cái gì?” Ra khỏi Thái Bạch Lâu, phương thác tò mò hỏi.

“Hắn tại Lũng Tây công phủ đương tổng quản, thật ra thì chính là giám thị Lũng Tây công mệnh quan triều đình.” Ngô liên thờ dài: “Có bao nhiêu người có thể tại trong chốn giang hồ tiêu dao cả đời đây? Lớn tuổi hãy tìm cái ổn định thân phận thực tế một chút! Chính là tái nghèo cũng tốt hơn nguy ngập bỏ mạng kiếp sống!”

Lũng Tây công? Rất quen. Đó không phải là Đường sau chủ Lý Dục sao? Từ tới lý sau chủ mà nhân giới mới đại, cảm khái toại sâu.” Đã sớm muốn nhìn một chút này “Lịch sử danh nhân”, bây giờ có cơ hội, sao không...

“Di mẫu, người nói khiến Sur Bá giới thiệu ta đến Lũng Tây công phủ làm việc có được hay không?”

Bạn đang đọc truyện *Đạp Ca Hành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 3: Chương 3: Thế sự dằng dặc ứng mới biết

Chuyển ngữ: nguoidoi222

Edit: Bồng Bồng

“Ngươi cũng sẽ chút gì?” Phương tuần uống trà, hướng ngồi ở đối diện phương thác hỏi: “Thêu thùa hiểu rõ sao? Ngươi di mẫu tay rất xảo, ngươi hẳn cũng học được không ít đi?”

“Sẽ không!” Khẳng định câu.

“Nha! Khâu và sửa lại quần áo cũng sẽ không?” Xem phương thác gật đầu, phương tuần có chút kinh ngạc: “Kia tế hoạt sẽ không có cách nào khác làm! Vậy ngươi năng làm cái gì?”

“Việc nặng cũng không có vấn đề, làm việc vặt cũng có thể a!” Phương thác vội vàng nói. Thật vất vả thuyết phục Ngô liền đáp ứng tại Lũng Tây công phủ “Đi làm” kế hoạch, nàng không muốn cứ như vậy bị đuổi trở về. Làm khó cổ đại, không thấy thấy danh nhân bây giờ không nói được.

“Được rồi! Ngươi liền đến phòng bếp giúp một tay đi!” Mặc dù kiến loại này việc nặng có chút ủy khuất mình Sư Diệt nữ, nhưng hẳn này tổng quản cũng không có thể quá đáng thiên lệch.

Thô sơ giản lược báo cho một cái trong phủ quy củ, phương thác liền được an bài tại hạ nhân phòng, gian phòng này chỉ có nàng cùng một người tên là Tiểu Hà tỷ nữ hai người, điều kiện thật cũng không kém. Thậm chí so với Cổ Gia muốn tốt hơn nhiều.

Đêm đã thật khuya, trăng sáng trở xuống, lầu các trong lúc, mơ hồ quần quanh lên tầng tầng đám sương Thanh sa. Biện Kinh Đại Tổng Hoàng Cung, lên đèn điểm một cái như sao thần loại nổi thành một mảnh, tại trắng noãn tuyết động ánh sáng hạ, Quỳnh Cung ngọc vũ đứng vững, không giống nhân gian. Vậy mà chỉ nhất tường chi cách Lũng Tây công phủ vườn hoa, cũng là khác một phen cảnh tượng. Cô sân lãnh lạc, điểm chúc đều không. Kìa trầm muộn cô độc không khí thế tại quý dĩ, thỉnh thoảng một trận gió thổi tới, hắc áp áp nhân công rừng trúc tùy theo đung đưa gập ghềnh, thanh âm khó nghe tựa người gãy giữa gào thét, càng là khiến người sợ hãi.

Bọn nô bộc trưng rượu và thức ăn trưng bày hảo liền đi xuống, Lý Dục một thân một mình bước chậm dưới ánh trăng, thi nhưng ngồi trên trên ghế đá, nhìn đầy trời trăng sao, ưu tư cảm thán.

Chuyện cũ như khói, ngày xưa ca múa biến thành một khúc khúc bi sảng rẻo rất mất nước chiến âm. Cao lớn nguy nga cung điện thành người khác phủ đệ. Thi từ ca vẽ, văn thái phong lưu Nhất Quốc Chi Quân chi có thể lệ đầy mặt. Mùa đông sâu, cô linh linh, lạnh tanh. Ngày xưa cao cao đứng vững tường rào cũng được giam cầm mình công cụ.

Này riêng lớn công phủ, hoàn toàn chính là một cá thật to tù lao. Mà ở đủ loại giam cầm trong, cũng chỉ có này đêm khuya vườn hoa tài có thể làm cho mình thoát khỏi con mắt giám thị, được đặt tên là Lũng Tây công, thật ra thì chính là làm kẻ tù tội, cuộc sống của hẳn cũng xảy ra biến hóa long trời lở đất, mặc dù không lo ăn uống, nhục thân phận dù sao bất đồng, mất nước đau cùng đứng tự do vô hạn hướng tới, khiến hẳn càng phát ra địa gậy yếu đi xuống. Hơn nữa gần nhất một đoạn ngày, hẳn luôn là cảm giác ánh mắt của người khác là lạ, đáy lòng có loại dự cảm bất tường, sợ rằng Tổng triều Hoàng Đế sẽ không lưu chính mình quá lâu đi!

“Khụ! Khụ!” Đêm đông phong xuy đến trên người, khắp cả người sinh lạnh. Kìa đầy bụng nổi buồn thúc đến hẳn càng thấy già rồi.

Thấp giọng ho khan hai tiếng, đang muốn đứng dậy trở về phòng, lại bỗng nghe đến một tiếng dị hưởng, đó là nhân thái đập nhánh cây thanh âm.

“Người nào?” Hẳn không vui nhíu mày, toàn phủ trên dưới cũng biết, ban đêm vườn hoa là không cho phép những người khác giao thiệp với, chẳng lẽ liền điểm này tự do bọn họ cũng muốn can thiệp? Hẳn tức giận rất, tính toán thật tốt dạy dỗ cái này không tuân quy củ người, dù sao, hẳn vẫn này công phủ lí chủ tử. Nhục khi hẳn ngẩng đầu lên, đầu tiên thấy cũng là nhất Trương Nhưộng hẳn tìm đập rộn lên khuôn mặt.

“Ngươi, thế nào lại là ngươi?” Hẳn giật mình nói.

“Ta? Ngươi nhận được ta sao?” Ngươi nọ dùng giống nhau giọng nói hỏi lại.

“Nhận được? Không, làm sao sẽ nhận được ngươi?” Lý Dục ánh mắt trải qua ngắn ngủi mê mang sau lại khôi phục thanh minh, lẩm bẩm đôi câu sau, lại nói: “Ngươi là mới tới sao? Quá khứ thế nào chưa từng thấy qua ngươi?” Xem một chút bộ kia màu trắng áo phúc cùng mềm mại màu xanh váy, Lý Dục biết nàng là trong phủ nha hoàn.

“A?” Ngươi nọ sững sốt một chút tài nhớ tới ứng dụng lễ tiết tới, khẽ khom người đạo: “Nô tỳ, nô tỳ khiêu lan nhục băng, mấy ngày trước mới vừa vào phủ!” Chính là phương thác không thể nghi ngờ.

Đây chính là cực kỳ nổi tiếng đại tiền đề nhân Lý Dục ! Phương thác có chút kích động, dù sao cũng là lần đầu tiên thấy lịch sử danh nhân, hơn nữa còn là mặt đối mặt , khoảng cách gần tiếp xúc, đối với 21 thế kỷ người hiện đại mà nói, ai hội có cơ hội như vậy a? Nàng tò mò quan sát trước mắt cái này khí chất ôn văn nam tử trung niên. Thân hình gầy gò, sắc mặt tái nhợt, giữa hai lông mày có một tia không che dấu được tiêu tụy, chẳng qua là, ánh mắt có điểm lạ.

Lý Dục nhìn chằm chằm mặt của nàng nhìn hồi lâu, nhân nhật hỏi: “Ngươi là thế nào vào vườn hoa ? Không gặp đi ra bên ngoài hộ vệ sao?”

Phương thác kia vốn là liền bị hẳn nhìn thấy không được tự nhiên mặt trong nháy mắt biến đến đỏ bừng một mảnh. Tại đây, mỗi sáng sớm đều muốn đứng lên làm việc, không thể giống thường ngày buổi sáng luyện võ. Nàng mười mấy năm qua một mực duy trì thần luyện thói quen tốt, hơn nữa tại Cổ Gia tiếp nhận chính thống võ thuật huấn luyện sau càng là muốn ngừng không thể, 1 ngày không đi thượng một đường kiểm pháp, vũ thượng một bộ quyền liền cả người không được tự nhiên. Không có biện pháp dưới, không thể làm gì khác hơn là lui cầu kỳ thứ, tại lúc buổi tối luyện võ. Có thể riêng

lớn Lũng Tây công phủ, có thể để cho nàng tại đêm khuya luyện võ thanh tỉnh nơi chốn thật sự là ít chi lại thiếu. Mấy ngày trước thỉnh thoảng phát hiện cái chỗ này, rất là hài lòng, liền đem nơi này làm thành tư nhân luyện võ trường, hôm nay cũng không ngoại lệ, tránh ra thủ vệ leo tường đi vào, lại không nghĩ rằng nơi này sớm đã có người đang, lập tức bị bắt tại trận.

Nàng bất an nói: “Ta, ta là leo tường tiến vào! Buổi tối, không ngủ được.” Hốt hoảng hạ, liền liên lễ tiết đều quên. Dù sao nơi này chính là nhân gia đích địa bãi. Minh làm những thứ này lén lút thủ thuật bị phát hiện, cũng thật sự là ngượng ngùng.

“Nha?” Lý Dục tương bộ dáng của nàng xem tại đáy mắt, không khỏi chợn cao lông mày, khẽ cười lên: “Nếu đều là không ngủ được, vậy thì cùng đi uống một chén đi!” Hắn chỉ chỉ trên bàn còn có chút ẩm áp rượu và thức ăn.

Xem nàng vẫn đứng thẳng bất động, lại cười nói: “Uống chút rượu có lẽ thì có buồn ngủ.” Vừa nói, còn thân hơn tự cấp nàng rót một chén rượu.

“Cám ơn!” Phương thác thấy hắn cũng không trách tội ý, đại thư một hơi. Nàng vốn là sáng khoái nhân, nếu Lý Dục chủ nhân này biểu hiện ra thành ý, cũng sẽ không tái câu nệ, thẳng ngồi xuống cầm lên chiếc đĩa gấp món ăn ăn: “Ta rất lâu chưa ăn đến loại này ăn ngon đồ.” Tính tình khoái thời gian dài như vậy, mặc dù cũng có thể ăn được dã vị nhi, nhưng cuối cùng là khó có thể tận hứng, trong phủ hòa thực bị Cổ Gia tốt không ít, bất quá cùng trước mắt bị còn kém quá nhiều. Một hơi uống cạn trong chén rượu, “Thật tốt! Ta khoái nửa năm không uống rượu! Rượu này thật không tệ!”

“Ngươi tửu lượng không tệ a!” Lý Dục thấy nàng uống rượu dùng bữa động tác tự nhiên hào phóng, không có chút nào làm bộ. Rất là cao hứng. Lại cho nàng rót một chén rượu: “Bắt quả một cô nương gia hay là uống ít một ít cho thỏa đáng!” Tuy nói như thế, trong giọng nói lại bí mật mang theo lấy nồng nặc vẻ tán thưởng.

“Yên tâm, loại này rượu để uống không say!” Phương thác cầm chén rượu lên uống một hớp. Cô đại rượu số độ cực thấp, đối với cho dù là hiện đại cũng xem như tửu lượng kinh người nàng mà nói, tự nhiên không coi vào đâu. Nàng thêm thêm đôi môi: “Có rượu ngon như vậy, không vọng ta cực khổ leo tường tới đây!”

“Loại rượu này lượng! Ngươi là người phương bắc đi?” Lý Dục hỏi: “Ngươi nói leo tường tiến vào, biết võ công bất thành?” Vui vẻ ngưng tụ tại khóe mắt, nữ hài tử này ngược lại bướng bỉnh rất, loại này thô lỗ chuyện còn lấy được khoe miệng nhắc tới nhắc lại.

“Đúng vậy! Rất lợi hại!” Vừa nhắc tới võ công, phương thác có chút đắc ý: “Lúc đầu bên ngoài những hộ vệ kia khẳng định không phải là đối thủ của ta! Bằng không tạo nên bị bọn họ bắt được. Tổng quản phương tuần chính là ta Sư Bá, hắn có bao nhiêu lợi hại ngươi không phải không biết đi?”

“Phương tuần là người Sư Bá?” Lý Dục ngạc nhiên nói: “Vậy hắn làm sao sẽ để cho ngươi tới đây làm cái người ở?” Phải biết, nô tỳ chính là không có bất kỳ địa vị có thể nói.

“Trong nhà thiếu tiền!” Phương thác cười yếu ớt: “Đây là tự ta yêu cầu đây!”

“Ngươi thật giống như thật cao hứng!” Lý Dục nhìn nàng một cái, hỏi. Làm nha hoàn trị giá phải cao hứng sao?

“Đương nhiên rồi!” Phương thác cười: “Vào công phủ, chẳng những có bạc kiếm, còn có thể nhìn thấy người vị này đại tiền đề nhân, tự nhiên vui vẻ!” Trước lại bổ sung: “Ta rất thích ngươi từ đây!” Nàng dù sao cũng là “Trương lai” nhân, xem Lý Dục tùy tiện, nàng cũng tự buông ra lòng mang, trong lời nói tái vô bận tâm.

“Thích ta từ?” Lý Dục như sương mây cười nói, không nghĩ tới dân gian còn có thưởng thức phía mình mặt đích nhân, hơn nữa còn là tiểu cô nương: “Ngươi chân như vậy thích?”

“Liên ngoại vũ chảy rì rì, xuân ý rã rồi; la khâm không kiên nhẫn canh năm hàn. Trong mộng không biết thân thị khách, nhất thường tham hoan. Một mình sờ bằng lan, vô hạn giang sơn; chớp lúc dễ dàng thấy lúc khó. Nước chảy hoa rơi xuân đi cũng, Thiên Thượng Nhân Gian.” Phương thác mở miệng ngâm đạo, một hồi lâu tài nói tiếp: “Đơn giản là thân tới chi bút, kinh hồn động phách. Loại này ai uyển, như thế cảnh ý. Có mấy người khám bí? Đáng tiếc...” Nàng xem Lý Dục một cái, cũng không tương lời nói xong.

“Ồi!” Lý Dục cũng thở dài một tiếng, phương thác nói tựa như cương châm một dạng tra vào buồng tim của hắn, đề huyết cảm giác thị như vậy chân thật: “Nhìn thấy ta bộ dáng như vậy nhất định rất thất vọng đi!”

Phương thác có chút giận mình lăm lăm, đề chén rượu xuống, tại nàng bên cạnh vòng vo mấy vòng, điệu đầu hoảng não đạo: “Không giống, thật không giống a!”

Lý Dục bị nàng kia khoa trương đáng vẻ chọc cười, bật cười nói: “Như thế nào không giống?”

“Di nhiên không giống!” Phương thác vẫn ở chỗ cũ nơi đó chỉ chỉ chỗ chỗ: “Trên bức họa người mập có hơn, râu ria không ngắn như vậy, nhĩ môi cũng không mỏng như vậy! Không nghĩ tới ngươi bản thân mấn soái, ách, chính là thật anh tuấn. Cái gì họa sĩ, một chút không có chuyên nghiệp tinh thần, cũng không biết vẽ giống một chút! Đại Thúc, ngươi thật sự có 42 sao?”

“Soái? Có ý gì? Ta như vậy không tốt sao?” Nghe được nàng thuyết hắn anh tuấn, Lý Dục không tự chủ thẳng người: “Đúng vậy! Lão a! Cũng có thể khi ngươi cha!” Khóe mắt lại thoáng qua nhất chút mất mát.

“Vậy thì có cái gì? Yên tâm, coi như ngươi 7-80 tuổi ta cũng sẽ không hiềm khí ngươi! Từ nay về sau, ngươi liền là bằng hữu của ta!” Phương thác tương hết thấy nhìn ở trong mắt, khẽ cười một tiếng, tiến lên vỗ vỗ bờ vai của hắn.

Lý Dục nghe vậy, thân hình đại chấn, ngưng mắt nhìn nàng kia Như Hoa cười yếm, bất giác có chút thất thần.

“Tao! Ta cần phải trở về!” Phương thác lại nhìn một chút thiên, đã khuya lắm rồi, nên trở về đi bỏ giấc, nếu không ngày mai không đứng dậy nổi!

“Ngươi ngày mai lại đến chứ?” Biết nàng phải đi,

“Có ăn ngon ta sẽ tới!” Phương thác trát trát nhần tình, mặc dù tiếp xúc thời gian rất ngắn, nhưng nàng hay là từ đôi phương trong mắt, đọc được cái loại đó chua xót, cũng có thể cảm nhận được kia nồng nặc bất đắc dĩ cùng cô độc.

“Ta chân muốn đi!” Nói xong những thứ này, nàng liền vội vàng hướng sương phòng phương hướng chạy, cùng Tiểu Hà nói xong đi đuổi sớm tập, nàng không muốn đến chậm.

Riêng lớn vườn hoa chỉ còn lại một cá thân ảnh cô đơn: “Thật là một kỳ nữ tử! Chẳng qua là, sao như thế giống nàng a!”

Một cá cực độ thất ý lãng đãng tú sĩ, một cá uất ức không thành công nhiệm nhiệm thư sinh. Tịch tịch đứng ở khô trúc dưới, đi không ra long thời tiết mùa đông, mẫn sân cô độc.

Bởi vì Lý Dục thân phận, cơ hồ không người nào dám cùng hắn quá nhiều tiếp xúc, chớ nói chi là tán ngẫu bằng hữu, mà phương thác đi tới cổ đại hơn nửa năm mới tìm được một cá có thể nói thượng nói lại hợp nhau bằng hữu, cho nên đều hết sức quý trọng phần này hữu nghị! Tại trong hoa viên “Tư hội” mấy ngày sau, Lý Dục dứt khoát không để ý phương tuần ngăn lại, điểm danh tương phương thác an bài vào bên cạnh mình, cứ như vậy, bọn họ tiếp xúc thời gian liền càng nhiều.

Có một có sẵn đại Văn Hào ở bên người, phương thác dĩ nhiên sẽ không lãng phí, mỗi ngày hư tâm thỉnh giáo hành văn hội họa, điền thơ làm từ bản lĩnh, phương diện này cũng có thời gian rất lâu tiền bộ. Mà Lý Dục tiếp xúc không đi ra bên ngoài, lại có thể nghe được phương thác giảng thuật đủ loại chuyện lạ quái văn, ngày cũng tốt hơn không ít.

“Triệu tự nhiên chi tính, thành tạo hóa công. Hoặc chi xích chi đồ, viết trăm dặm chi cảnh, Đông-Tây-Nam-Bắc, uyển ngời trước mắt. Xuân, Hạ, Thu, Đông sống ở bút hạ.” Ngày hôm đó ban đêm, bên ngoài lại là phong lại là tuyết, dị thường giá rét. Lý Dục nhìn lên hậu sớm hơn, liền chỉ đạo nâng phương thác hội họa ký xảo tới.

“Muốn chứa thiên địa vạn vật, tài có thể làm được phun ra nuốt vào tự nhiên, qua không trở ngại. Năng giữ vững Thiên Nhân Hợp Nhất, lòng có vạn tượng, Thiên Mã Hành Không phương pháp cùng tâm tính mới phải về tranh cảnh giới tối cao!” Tai nghe lấy kia trầm thấp mờ mịt thanh âm, phương thác nhắm mắt lại, tại trong đầu tưởng tượng quá khứ đã gặp qua, theo gió bãi vũ dương liễu. Qua thật lâu, tài mở hai mắt ra, cầm lên bút lông thật nhanh điểm tại trước mặt giấy Tuyên Thành thượng, nàng hạ bút động tác cực nhanh, giống xử dụng kiếm một dạng, túng hoành phi vũ. Hơn nửa không dừng lại chút nào, động tác càng lúc càng nhanh.

Lý Dục thấy động tác của nàng, lấy làm kinh hãi, đang phản ứng kịp, nàng đã đề được rồi chữ, tương bút lông ném ở một bên.

Hắn nhô đầu ra, nhìn về phía trên bàn tranh thủy mặc, trên giấy chỉ vẽ mấy bụi dương liễu, họa sơ, chẳng qua là lựa thừa vài bút, nhưng cả bức họa làm cho người ta cảm giác lại hết sức quái dị, trừ kia cây thô chi ngoại, còn lại chạc cây tất cả đều chùng diêu động, liền liền bên cạnh đề chữ cũng là bán giai bán cổ, ngã trái ngã phải như say rượu một loại. Cả bức họa nhìn qua tiết tấu thanh thoát, rung chuyển cảm mười phần, lại có loại cuồng phóng không kềm chế được, siêu phàm phiêu dật thần vận.

“Loại này phép vẽ ta chưa từng thấy qua!” Lý Dục nhíu mày, liếc nhìn thượng thức nước trà phương thác, trong lòng cực kỳ nghi ngờ: “Tài nghệ của ngươi so với ta chỉ cao chứ không thấp hơn a!”

“Cái này gọi là thoải mái! Bức họa này chỉ coi như là tình cờ nhặt được, lại để ta cử bút, chỉ sợ cũng vẽ không ra ngoài!” Phương thác nhàn nhạt cười nói, đáy mắt lại xẹt qua lau một cái khổ sở. Nếu là quá khứ, nàng là nói không ra được loại vật này, mặc dù từng tại thời niên thiếu bãi Đệ nhất quốc họa mọi người vì sư, nhưng quốc họa thủ trọng tâm cảnh, khi đó dù sao còn trẻ, tiếp xúc sự vật cũng rất chỉ một, bây giờ tác bất đồng, trải qua sân này cuộc sống chuyển ngoặt, bên cạnh lại có Lý Dục chỉ đạo, năng hội họa thiên phú hoàn toàn phát huy ra ngoài.

Lý Dục hé miệng, còn muốn nói điều gì, một đạo tiêm tể rồi lại có chút già nua cổ quái thanh âm xuyên thấu qua cửa sổ truyền vào: “Hoàng Thượng, lão nô tới cứu ngài! Nhiều năm như vậy, ngài chịu khổ!” Tiếng nói không cao, có chút mờ mịt xa xa, giống như là từ chỗ rất xa truyền tới, nhưng lại chữ chữ rõ ràng như bên tai cạnh cheng ngôn.

Lý Dục trên mặt đột nhiên mất đi tất cả huyết sắc, biến thành tuyết trắng một mảnh, hắn nhìn một chút giắt mình phương thác, khăn trương lắc đầu, ý bảo nàng chớ có lên tiếng, tiếp theo liền sửa sang một chút quần áo của mình, cất bước đi ra ngoài.

“Ngươi tại sao không đi theo hắn đi?” Phương thác ngắm nhìn dựa vào cửa Lý Dục, tương đáy lòng nghi ngờ nói ra, nàng ở trong phòng len lén đến tương tình huống bên ngoài nhìn nhất thanh nhị sở, mới vừa rồi kia là do một vị người bị mặt phát ra, đương thời, trong viện chỉ có hắn cùng với Lý Dục hai người. Kia người bị mặt khổ khổ thuyết khuyên, thậm chí là quỳ xuống khẩn cầu, Lý Dục đều không nhúc nhích, thủy chung không chịu cùng kia người bị mặt rời đi. Tại một khắc cuối cùng, nàng thậm chí năng phát hiện kia người bị mặt căng thẳng thân thể, không thể nghi ngờ là định dùng mạnh đem hắn gỡ đi, lại chẳng biết tại sao lại bỏ qua, vội vội vàng vàng một mình nháy tường rồi đi.

“Đi? Năng đi tới chỗ nào đi?” Lý Dục tự giễu đạo: “Ngươi cho rằng, hắn mang theo ta đây cái gánh nặng, còn có thể bình an rồi đi sao? Ngươi Sư Bá cũng không phải là ngồi không! Đừng quên thân phận của ta, Lũng Tây công phủ bên ngoài tầng tầng trọng binh canh giữ, một chút không thua gì Hoàng

Cung Đại Nội, người nhiều lần leo tường xông loạn nhi không bị phát hiện, chỉ có thể tính là vận khí tốt mà thôi.”

“Người! Người không sợ ta bán người sao? Phương tuần chính là ta Sur Bá, hần là giám thị người a?” Phương thác cười khổ lắc đầu một cái.

“Người sẽ không ra bán ta, bởi vì người là bằng hữu của ta, không phải sao?” Lý Dục khôi phục trấn định, đặc bộ đến cái ghế ngồi xuống, nhân nhạ nói: “Huống chi phương tuần thị Chánh Nhân Quân Tử, sẽ không tưởng đến loại thủ đoạn này! Muốn người làm thám tử? Cũng quá nộn điếm!” Vừa nói, trong mắt lóe lên vẻ thông khổ, ảm nhiên thuyết: “Hần cũng bị phát hiện !” Ý nói, kia người bị mặt còn không là người thứ nhất tới cứu hần, những người khác kết quả có thể tưởng tượng mà biết.

“Vây coi như thương ta đây?” Phương thác cúi đầu suy nghĩ một chút, đột nhiên nói: “Nếu người tương ta làm thành bằng hữu, ta tự nhiên có nghĩa vụ cứu người thoát khổ! Phải biết, Hoàng Đế sẽ không để cho người làm quá lâu!”

Lý Dục cảm nhận được phương thác quan tâm, phi thường vui mừng, nhưng hần không muốn nằng phạm hiem. Hồi lâu tài sâu kín nói: “Người có thân nhân, bằng hữu, người nghĩ liên lụy đến phương tuần sao? Theo ta được biết hần có thể phi thường chiều cố người!” Tiếng nói chuyển một cái: “Có cái gì bi cô độc càng làm cho người ta tan nát cõi lòng? Nếu như người chân chính trải qua cô độc, người sẽ phát hiện, từ vong bi cô độc khoái trá nhiều lắm! Mặc dù có người người bạn này, nhược cuộc sống như thế ta đã chán nản, bỏ mạng thiên nhai ngày ta không thích ứng được! Có tôn nghiêm chết đi, có lẽ là kết cục tốt nhất đi!”

“Người thể nào cố chấp như vậy, bị độc chết có cái gì tôn nghiêm hảo nói?” Phương thác còn muốn khuyên hần, nằng bây giờ không muốn nhìn thấy bằng hữu chết thảm.

Thấy phương thác dị thường về mặt nghiêm túc, Lý Dục nhưng chỉ là cười: “Độc chết? Cũng tốt, lúc đầu lưu cái toàn thân!”

Phương thác còn đợi nói gì, đột nhiên, cửa phòng bị người ra sức đưng vỡ, tiếp theo xông tới một đám cầm vũ khí đích nhân, mà cầm đầu chính là phương tuần.

Quét phương thác một cái sau, phương tuần ánh mắt bén nhọn bắn tới Lý Dục diện thượng, hành lễ nói: “Công gia! Mới vừa bên trong phủ xông vào thích khách, hần không có quấy rầy đến ngài đi?”

“Nha? Thích khách? Không có, ta chỗ này thanh tĩnh, vậy sẽ có cái gì thích khách?” Lý Dục kia nâng chén trà phương ở trong tay bả vọc, khẩu khí rất bình thân, tựa hồ là đang kể lấy một món không quan trọng chuyện nhỏ. Mà trong lời nói nhắc tới đích nhân cũng không phải đối với hần trung thành cảnh cảnh tử sĩ.

“Thích khách kia đã giết ! Cũng may, hần không quấy rầy đến ngài thanh tĩnh, bằng không, tiểu nhân thật không có biện pháp hướng Hoàng Thượng giao phó!” Phương tuần gác đầu lên, cổ làm vui mừng nói.

“Khô cực người! Phương tổng quản! Bất quá...” Lý Dục chăm chú nhìn phương tuần ánh mắt, cả người tản mát ra ngạo nghệ khí thế, dù nói thể nào hần đã từng thị Nhất Quốc Chi Quân: “Trong phủ xuất hiện thích khách, thể nào cũng coi như các người thất chức, ta không hy vọng lại có lần tiếp theo!” Tiếp theo vẩy ra tay: “Các người có thể đi xuống! Như vậy nhất đại bang nhân xông vào nơi này, xem nào nhiệt sao?”

“Kia tiểu nhân ngày khác tái hướng ngài bồi tội!” Phương tuần bất ty bất kháng lần nữa hành lễ, tiếp theo chuyển sang phương thác, thật giống như này mới phát hiện nằng một loại: “Ô? Người tại sao lại ở chỗ này? Đã trễ thế này, còn không vội vàng trở về phòng?” Nói xong, kéo nằng liền hướng ngoài cửa đi.

Bạn đang đọc truyện *Đạp Ca Hành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 4: Chương 4: Cuộc sống buồn hận hà năng miễn

Chuyển ngữ: nguoidoi222

Edit: Bồng Bồng

“Hôm nay buổi chiều, người đi mẩu sai người hơi tin tức tới đây, nói người công công tình, muốn ta cho người nghỉ để cho người về nhà một chuyến.” Vừa đi ra khỏi Lý Dục sân, phương tuần liền mở miệng đạo.

“Tình! Tình?” Vốn cho là phương tuần là muốn vấn “Thích khách” vấn đề, lại không nghĩ rằng phải nhận được tin tức này, kia giống người thực vật giống nhau cố ninh còn có tỉnh lại 1 ngày? Nằng phản ứng không kịp!

“Ôi! Thực Trung Đại Hiệp năm đó bực nào phong quang, không ngờ tới rơi vào như vậy ruộng đất. Người trở về chuẩn bị một chút đi! Tới nay thành cửa đóng, chúng ta sáng mai liền đi!” Phương tuần nhìn chăm chăm nằng, ánh mắt chói lòa: “Ngày gần đây, người cùng Lũng Tây công đi được quá gần!”

“Giang hồ con gái không câu nệ tiểu tiết a Sur Bá!”

“Sau này cách hẳn xa một chút, hẳn không phải là Quân Tử! Một cá nữ tử gia không nên cùng một đại nam nhân tổng 1 chỗ! Ảnh hưởng không tốt!”

“Khụ!” Phương thác không nghĩ tới luôn luôn sáng suốt phương tuần cũng chết như vậy bản, bắt quá gần nhất quả thật có chút nói bóng nói gió. Có thể nằng hay là phản bác: “Hắn đều 40 hơn tuổi, cũng có thể làm cha ta, chúng ta chẳng qua là chơi thân bằng hữu!”

“Chỉ hy vọng như thế đi!” Phương tuần thờ dãi, có thâm ý sâu sắc nhìn nằng một cái, thấy nằng kia miễn bất tại hồ biểu lộ, bực tức nói: “Lần này trở về, người cứu chiếu cố người công công đi! Sau này không cần tới rồi! Đừng quên, người là có vợ có chồng!” Càng nói khẩu khí càng lãnh lệ, một phen lời nói xong, cũng không đợi phương thác mở miệng, liền hất tay đi.

Phương thác ngốc lẳng lẳng đứng ở nơi đó, nằng bây giờ không nghĩ ra phương tuần tại sao lại như thế tức giận. Chẳng lẽ chỉ là bởi vì phía ngoài lời đồn đãi chuyện nhảm? Nằng cười khô lắc đầu một cái, nhẹ ngẩng đầu lên, bông tuyết chạm mặt rơi vào gò má, cảm thụ về này mát mẻ, trong lòng lại có không ức chế được khăn trương, có lẽ là vì cùng cố ninh lần đầu tiên gặp mặt, cũng hoặc là, thị vì mình tương lai số mạng, nằng cảm thấy bất an.

※※※

Hôm sau sáng sớm, phương thác mới vừa chạy về Cổ Gia, liền bị Ngô liên kéo đến thiên phương đi, vừa vấn hàn vấn noãn, một mặt cường bách nằng thay y phục ăn mặc.

Cổ Gia mặc dù không giàu có, nhưng nhà còn là rất lớn, đại môn làm nam triều bắc, vào cửa chính là chánh phòng, là biệt khách địa phương, hai bên ba tòa nhà có thị Ngô liên cùng cố ninh trụ sở còn có phòng bếp. Từ chánh phòng năng đi thẳng tới hậu viện vườn rau tử, vườn bên cạnh chính là cố vấn vũ cùng Ngô liên căn phòng, nhất tại đông, nhất tại tây, tái đi vào trong chính là phòng khách.

Cố ninh vẫn như cũ anh tuấn cổ đồng sắc da thịt cùng cao ngất thân đoạn không có một chút nào giống 40 hơn tuổi trung niên nhân, kia tinh sáng con người như cũ thần vận phi thường. Hắn ngồi ở chủ vị cười đứng bên cạnh phương tuần nói: “10 năm đi? Giang hồ đã không thích hợp chúng ta như vậy lão nhân a!”

Phương tuần nhấp một ngụm trà: “Lão nhân? Ta còn không cảm giác mình có nhiều lão, ngược lại lão đệ người người a, ít ngày trước còn không thể nói, hôm nay liền khôi phục ngày xưa phong thái, ta giật nảy mình!”

“Lão a! Vô công đều kéo xuống, cùng người đối trận dùng chiêu thức gì sợ rằng đều quên! Ngược lại Liên Muội cần luyện không dùm, dưới mắt lợi hại hơn ta có hơn!”

“Nằng a!” Phương tuần lắc đầu thờ dãi nói: “Nếu có thể đổi được này tính nôn nóng, không hề nữa gây họa liền vạn hạnh!”

“Ha ha!” Hai người đàn ông này hội tâm cười to.

“Ai đang nói ta nói xấu đây?” Ngô liên đỡ phương thác đi tới, đợi thấy tinh thần cố ninh, sắc mặt tài hơi đỏ lên, thả lỏng đỡ phương thác tay đi tới bên cạnh bàn đến một chén trà giao cho phương thác tay trong: “Tới! Cho người công công kính trà!” Nói xong cũng đến Lưu thị bên cạnh ngồi xuống.

Phương thác có chút lúng túng, làm cái gì vậy? Do dự một hồi, đợi thấy Ngô liên cổ vũ ánh mắt tài quyết định, đi từ từ đến cố ninh trước người quỳ xuống, hai tay nâng chén chấm dứt đỉnh, mím môi lắp bắp nói: “Công, công công, mời, mời uống trà!” Nằng chỉ cảm thấy điện thượng như lửa tại vết cháy, này cảm giác khó chịu suýt nữa để cho nằng bất tỉnh.

Cố ninh mỉm cười nhận lấy chén trà, uống một hớp: “Người là ta Cổ gia con dâu, không cần xấu hổ!” Nhưng không có để cho nằng trở lên, mà gọi là cố vấn vũ cũng quỳ theo hạ. Lại quay đầu đối phương thác thuyết: “Người vào ta Cổ Gia cửa đã có 8 năm đi? Trong lúc bị không ít khổ, ta lại một thẳng không thể hành động, ủy khuất người! Cổ Gia không có chiếu cố thật tốt người a!”

Mọi người một mảnh mờ mịt, cũng không biết cố ninh nói là có ý gì. Phương thác vội vàng đáp: “Không có, di mẫu đối với ta tựa như tân sanh con một dạng, ta không bị cái gì khổ!”

“Hôm nay gọi mọi người tới, ta là có chuyện tuyên bố, sau này sợ rằng không có cơ hội!” Cố ninh buồn bã nói.

“Tỷ phu!” Ngô liên lập tức đứng lên, đáy lòng dâng lên mãnh liệt bất an.

Hất tay cắt đứt Ngô liên nói, cố ninh nói tiếp: “Ta thân thể của mình ta tự mình biết, ta vô công tận phế, dưới mắt có thể làm động cũng đã thị cơ hội cuối cùng! Liên Muội, những năm này khổ người, là ta làm trẻ nãi người, thật xin lỗi người a!”

“Tỷ phu!” Ngô liên nức nở nói: “Chớ nói, đây là ta tự nguyện!”

“Lão đệ, này thị chuyện gì xảy ra? Người không phải là thật tốt sao?” Phương tuần quan tâm hỏi.

“Những chuyện này một hồi lại nói, ta trước giao phó xong!” Cố ninh lắc đầu cười khổ, cúi đầu đối phương thác thuyết: “Bằng nhi, người đã vào ta Cổ gia cửa, chính là vấn vũ đích nhân. Bà trưởng phu của người lời kéo lớn lên, thật tốt đối đãi hẳn, người có thể làm được sao?”

Phương thác một trận chột dạ, nằng có thể làm được sao? Nằng là nam nhân a, có thể đem tiểu Văn vũ làm thành trưởng phu của mình đối đãi sao? Mình có thể thói quen sao? Nằng rất muốn đứng lên lớn tiếng phản bác, càng muốn cắt đứt mọi người quan hệ vừa đi liễu chi, nhưng đối với thượng cấp kia chân chỉ lại mang theo khăn cầu ánh mắt, không khỏi trong bụng mềm nhũn, không thể làm gì khác hơn là chết lặng gập đầu một cái. Nằng chiêm cừ

thị lan nhược băng thân thể, có phải hay không phải đem nặng trách nhiệm kéo dài đi xuống đây?

Xem nàng gật đầu, cổ ninh hài lòng quay đầu rồi hướng cổ vắn vũ tức giận nói: “Vấn vũ, ta muốn ngươi thề, đời này kiếp này không cho phép phản bội vợ của ngươi lan nhược băng, sau này vô luận như thế nào ngươi đều muốn đối xử tử tế nàng, ngươi biết không?”

Cổ vắn vũ mới vừa mới nhìn thấy phương thác ăn miếng daging vẻ còn ở trong lòng trộm lạc, lại không nghĩ tới nhanh như vậy liền đến phiên mình. Mặc dù bị cổ ninh giọng hù được, nhưng vẫn là thề đạo: “Đúng vậy cha, ta nhất định sẽ không khi dễ Băng nhi Tỷ Tỷ! Bất cứ lúc nào chỗ nào, nàng đều là của ta thề tử.”

Nghe được hần trang trọng lời thề, phương thác trong bụng thở dài, sau này sợ rằng vung không ra hần!

※※※

Quả như cổ ninh nói, ngày thứ hai cổ ninh lại ngã xuống giường, không mấy ngày liền qua đời.

Họa vô đơn chí, người luyện võ tráng kiện thể phách cũng địch không được tan nát cõi lòng đau khổ, Ngô liên tại cổ ninh đưa tang đích đáng thiên cũng ngã bệnh, như thế nào mạch lạc đều không thấy hiệu quả quả, thân thể mỗi ngày càng gầy yếu đi xuống. Vốn là phương tuần tính toán tương Ngô liên nhận được trong thành tiện liệu dưỡng, bất đắc dĩ, nàng chết sống không chịu rời đi cái này ở 10 năm địa phương. Trong nhà một người qua đời, một người bệnh nặng tại giường, suy nghĩ một chút đều làm cho lòng người chua, vì vậy thái bình húng Quốc 3 năm mùa xuân, phương thác cùng cổ vắn vũ thị tại ưu thương trong vượt qua .

Tại phương tuần tiếp tế hạ, bọn họ còn chưa tới ba bữa cơm không đông đảo lúc. Chiều cổ bệnh nặng Ngô liên thành phương thác duy nhất công việc, ngày ở nơi này ưu thương trăm muộn trong bầu không khí qua nửa năm.

Một ngày này, phương tuần bước vào đại môn lúc, phương thác đang khâu vá sửa lại lấy y phục. Hoàn cảnh tạo nên nhân, lời này một chút không giả. Ngô liên bị bệnh sau, hết thảy trách nhiệm đều đề đến trên người của nàng, nàng một mặt phụng bồi cổ vắn vũ học chữ luyện võ, một mặt lại muốn lo liệu gia kế chiếu cổ bệnh nhân, mang lý mang ngoại truyện cái không ngừng. Liền liền ban đầu ghét nhất dây chỉ cũng cầm lên , mặc dù tài nghệ một loại còn tốc độ kỳ chậm vô cùng, nhược khâu vá sửa lại mình quần áo, lại cũng đối phó qua được đi.

“Sur Bá! Có chuyện gì không?” Bởi vì phương tuần hiếm thấy mặc một món công phục tới đây hơn nửa sắc mặt nóng nảy, mang theo mọi mệt. Phương thác dự cảm đến có xảy ra chuyện gì.

“Ngươi trước đi đổi thân tốt một chút y phục đi!” Phương tuần nhìn một chút trên người nàng món đồ giữ lại băng áo vải, nhẹ giọng thờ dài.

Phương thác vội vàng đem vật cầm trong tay dây chỉ thu vào, trở về nhà thay một món trắng thuần quần dài, sửa sang lại một cái liền chạy ra, lạnh nhạt hỏi: “Lưng Tây công phủ?”

“Ngươi ngược lại thông minh!” Phương tuần nhìn chăm chú nàng hồi lâu, tài gật đầu một cái, lên tiếng: “Công gia thời gian không nhiều lắm, ngươi đi gặp hần một lần đi!” Giọng nói lại có chút thương cảm.

Phương thác im lặng, sớm biết Hoàng Đế độc chết Lý Dục ngày sắp tới, lại không nghĩ rằng tới nhanh như vậy, mặc dù sớm có chuẩn bị, nhược trải qua phương tuần chứng thật, trong bụng cũng không miễn bị thống buồn bã.

※※※

“Ngươi đã đến rồi!” Lý Dục nằm ở trên giường ngủ, liếc thấy phương thác thân ảnh, lau một cái trán an tập đến mâu thương.

Phương thác chậm rãi đến gần, cẩn thận quan sát khuôn mặt của hần, hé miệng, im lặng.

“Nên thay ta cao hứng mới đúng!” Lý Dục cười, cười ho ra máu nữa: “Đại Tổng hành địa coi như đối xử tử tế tại ta, khiến ta còn năng gặp được ngươi một mặt!”

Phương thác ngưng mắt nhìn hần kia bị ngày xưa trong treo gấp trăm lần mâu quang, đột nhiên có chút hiểu: “Ta là nên thay ngươi cao hứng! Ngươi rốt cục đi ra kia nhà tù !”

“Không tệ, không tệ! Vậy thì ngươi biết ta!” Lý Dục tiếng cười lớn hơn: “Ta sắp chết rồi! Ta cả đời kết làm oan gia vô số, càng thật xin lỗi rất nhiều người, nhược lão Thiên đối đãi ta không tệ, trước có ngươi vị bằng hữu này...” Khóe miệng hần bên dật hạ một đám tiên huyết, thờ hào hèn thuyết: “Có biết ngày đó ngươi thiện xông hậu hoa viên, ta vì sao nói ra kia phen kỳ quái nói? Càng khác thường không có trách tội tại ngươi?” Vương thác ngạc nhiên lắc đầu, hần lại rồi nói tiếp: “Ta từng có một vị cố nhân, cùng ngươi lớn lên cực kỳ tương tự, chẳng qua là ngươi mẫn kinh nhẹ thôi! Thời gian trôi qua chân khoái a! Chỉ chớp mắt, 20 năm !” Ánh mắt lại càng ngày càng âm đạm

Phương thác ngắt ra: “Cố nhân?” Trục giác nói cho nàng biết, Lý Dục vị kia “Cố nhân” rất có thể cùng lan nhược băng có quan hệ lớn lao.

“Năm đó...” Nói đến năm đó lấy hai chữ lúc, Lý Dục ánh mắt lại lần nữa ngưng tụ, sau đó nhìn phương thác khuôn mặt, si ngốc không nói, qua hồi lâu, tài gian sắp đạo: “Bằng hữu một cuộc, ta không thứ gì có thể để lại cho ngươi! Chỉ còn lại cái này...” Bàn nâng lên thân, móc ra nhất khối ngọc bội, giao cho phương thác trên tay.

Phương thác thấy khối kia ngọc, đột nhiên biến sắc, do dự một chút, tự trong ngực cũng móc ra một khối ngọc, hai khối ngọc thả vào cùng nhau, lại

giống nhau như đúc, nàng khỏ sở nói: “Đây là lan... Đây là ta khi còn bé mang ở trên người !”

“Ha ha! Quả nhiên a quả nhiên!” Lý Dục đưa mắt nhìn kia hai khối ngọc, chợt cười lớn: “Tạo hóa trên người, thế sự vô thường, người quả nhiên là người kia trai gái.” Cười thôi, hần nhô người ra từ, tương miệng tiến tới bên tai của nàng, dùng chỉ có thể có hai người nghe được âm lượng thuyết: “Trong này có một cái thiên đại bí mật. Người ngàn vạn muốn bảo tồn hảo!” Nói xong, thân thể liền mệt mỏi mềm nhũn đi xuống, lảo đảo ngâm đạo: “Chuyện cũ chỉ kham ai, đứng cảnh khó bài. Gió thu đình viện tiền xâm bạc. Mặc cho bức rèm nhàn không cuốn, cả ngày ai tới? Kim kiếm đã chìm chôn, tráng khí hao lai. Muộn lạnh thiên tịnh ánh trăng khai. Nghĩ đến ngọc lâu dao điện ảnh, Không Chiếu Tàn Hoài!” Hần nghiêng đầu qua chỗ khác, hướng cửa sổ phương hướng, ánh mắt lập tức trở nên xa xa thần thò. Hần mỗi niệm một câu, thân thể đều tốt giống nhẹ mấy phần, dần dần hiện lên, thật giống như xuyên thấu cửa, xuyên thấu tường, mãi cho đến bầu trời, mơn phong, đến chỗ rất xa.

Phương thác đưa tay khép lại ánh mắt của hần, trong lòng ám ức. Đứng bước ra khỏi phòng, ngẩng đầu lên, liền thấy phương tuần kia ánh mắt dò xét. Nhếch môi, nàng cũng cười.

※※※

Dưới bóng đêm, phương thác phủ mo lấy trong tay lưỡng khối ngọc bội, một là Lý Dục cho, một cá cũng là cổ ninh giao cho nàng, hai người này đều là Bạch Ngọc, mặt ngoài nhìn qua giống nhau như đúc, hình quạt, tại dưới ánh trăng, ánh nhuận châu quang biến ảo lưu động, vừa nhìn liền không là phạm phẩm.

Duy nhất, cũng là khác biệt lớn nhất thị, hai người này một khối thị ôn ngọc, một khối thị hàn ngọc. Hai khối tính chất bất đồng ngọc, kỳ lân ranh có thể hoàn mỹ hợp đến cùng nhau, tạo thành một cá không tâm hình nửa vòng tròn trắng, nếu như không sai, còn hần có ít nhất hai khối mới phải. Có lẽ cụ du ngọc là có thể biết Lý Dục trong miệng kia nếu nói thiên đại bí mật là cái gì.

“Lan thị thật ra thì cũng không phải là người ruột thịt cha Mẹ, bọn họ là tại đảo bình khó lúc nhặt được người, đương thời khối ngọc này bẹp liền mang tại trên người của người, vừa nhìn cũng biết là cái bảo vật, sợ có một thiếu thất, một mực thích đáng cất xong, người sau khi vào cửa bọn họ liền giao cho ta, bây giờ ta bà này trả lại cho người, dựa vào nó, có lẽ người có thể tìm tới người cha Mẹ ruột. Bởi vì này khối ngọc lạnh như hàn băng, cho nên tên của người tài khiếu Nhược Băng...” Cổ ninh nói vu bên tai cạnh, nàng đến không quan tâm có thể hay không tìm được cha Mẹ, dù sao chân chính lan nhược băng đã chết, cha Mẹ ruột là ai đúng nàng cũng không trọng yếu. Có thể hai khối ngọc minh lộ về quan hệ đến một bí mật, hơn nữa đều tại trong tay của mình, nàng quả thật không biết nên xử lý như thế nào.

Đây là thuần túy nhân duyên trùng hợp hay là chính mình đi tới cổ đại sứ mạng? Đáp án của vấn đề này sợ rằng chỉ có tại sau này trong năm tháng từ từ lục lại.

Lại nghĩ tới Lý Dục, trong lòng khỏ sở, nàng hướng về phía phương tuần cười, có lẽ đương thời tại chỗ rất nhiều người không hiểu, nhược nàng không có vấn đề, nàng đang vì Lý Dục may mắn, đúng như trước đó theo như lời, hần rốt cục thoát khỏi kia đề cho người ta áp áp không vui nhà tù ! Làm bằng hữu, trừ cảm thán ngoại cũng vô những ý nghĩ khác, dù sao, từ vong thị Lý Dục lựa chọn của mình, cô độc tịch tịch bị từ vong đáng sợ hơn, kết cục như vậy, đúng Lý Dục mà nói chưa chắc không là một loại giải thoát.

Thu thập xong tâm tình, nàng phòng nghỉ gian đi tới, sáng mai còn có việc làm phải làm. Đi ngang qua Ngô liên phòng, nơi đó đèn vẫn sáng đây! Kể từ Lũng Tây công phủ sau khi trở lại, phương tuần liền một đầu đâm vào Ngô liên nơi đó, hai người cũng không biết nói những gì, lâu như vậy vẫn chưa xong.

Phương thác nhìn thấu lưỡng cửa sừng sốt một chút, liền tính toán rồi đi, nhược “Băng nhi” cái từ này truyền đến trong tai nàng, mặc dù vô tình nghe lén người khác nói chuyện, nhưng ở lòng hiếu kỳ khu sử hạ, nàng hay là từ từ tới gần ngoài cửa sổ.

“Làm sao sẽ?” Chỉ nghe, bên trong nhà Ngô liên đạo: “Băng nhi là ta từ nhỏ xem đến lớn, mặc dù bị thương sau tính tình đại biến, rất nhiều chuyện cũng nhớ không được, nhưng vẫn duy trì kia phân thiện lương thiên tính, không giống như người nói vậy hồngбет.”

“Ngày đó nếu không phải ta tận tình khuyên, bệnh của người lại bây giờ yêu cầu yêu cầu được vật điều dưỡng, nàng thị sẽ không tiếp nhận ta đưa tới ngân lượng, hơn nữa gần nhất, lại hoàn toàn dựa vào chính mình liền có thể duy trì ở tất cả tổn hao, thẳng trước, ta đưa tới bạc lượng một chút không ít bị đưa trở về. Ta không tính là ngoại nhân đi? Có thể nàng chính là không chịu tiếp nhận sự trợ giúp của ta. Bị người tốt hơn mạnh gấp trăm lần. Nếu là đổi một người, này dĩ nhiên tính là chuyện tốt, có thể nàng một cá nữ tử gia như vậy, cuối cùng là phải thua thiệt, ta là sợ nàng đi lên năm đó người lão Lộ a!” Đây là phương tuần thanh âm.

“Lũng Tây công bỏ mình, bằng hữu một cuộc, nàng chẳng những giọt nước mắt không chảy, lại vẫn hướng về phía người ở chỗ này bật cười, nếu nàng thật không thương tâm cũng thì thôi, có thể nàng rõ ràng khỏ sở rất, nhưng thủy chung không chịu lộ ra nửa điểm tới, tâm cơ thâm trầm đến để cho người ta sợ hãi, kỳ tâm chí sợ rằng bị người ta còn muốn thành thực rất nhiều a! Ban đầu nàng phải công phủ lí làm hạ nhân, ta cũng chỉ đương con nàng hồ nháo, lại không nghĩ rằng có thể cùng Lũng Tây công làm quen, không mấy ngày hai người liền có giao tình, chính nhậ tự chung một chỗ nói thơ luận về xong không được tự nhiên. Lời này ta nguyên vốn không nên nói, nhược đưa nhỏ này bây giờ để cho người ta lo lắng, kia đoạn ngày giờ trong phủ từ trên xuống dưới lời đồn đãi vô số, bọn họ lại còn không biết thu liêm, ai! Nàng tuy còn trẻ tuổi, nhược tướng mạo dần có quyền rũ mẽ người chỉ tướng. Làm việc tùy ý, không để ý chút nào niệm thể tục luân thường. Văn vũ hết thấy đều kháo nàng tới xử lý, trường này dĩ vắng, cho dù là cô văn vũ trở thành người lớn, nàng dư uy còn ở, chỉ sợ cũng quản thúc không được, quay đầu lại phu cương không có hứng, tương lai khó tránh khỏi hội xông ra tam tam lưỡng lưỡng tại họa ra ngoài...”

“Sur Huynh! Người nhất định là đúng Băng nhi có điều hiểu lầm!” Bên trong nhà Ngô liên cắt đứt lời của hần: “Nữ vóc người xinh đẹp, tâm tính thật là mạnh thì thế nào? Chẳng lẽ chỉ cho phép đàn ông các người...”

Tiếp theo tới, phương thác không có tâm tình nghe nữa, đi lạng lẽ trở về. Trên đường, tâm tình một mực khó có thể bình tĩnh, không nghĩ tới mình ở

phương tuần trong lòng là như thế này ẩn tượng, có thể chính mình hơn hai mươi năm tới vẫn là như vậy tới được a! Làm sao sống đi không ai như thế đánh giá nàng? Chẳng lẽ chẳng qua là đổi một cá thời không, đổi một cụ thân thể liền hoàn toàn khác nhau sao? Thật chẳng lẽ phải thay đổi mình thích ứng xã hội này?

Ngẩng đầu, đột nhiên thấy trăng sáng cạnh kia nhiều đóa mây trôi, trong lòng bỗng dưng có một tia ngộ. Ai cũng không quy định nhân hân sống thế nào đi? Người khác xem nàng cổ quái, nàng còn xem người khác cổ quái đây! Nàng là ai? Nàng là cái đó tương lời đồn đãi làm thành gió bên tai, vẫn như cũ ta biết ta làm phương thác a! Nàng hớn hờ cười nói: “Từ điển của ta trong không có nhãn nhục chịu đựng cái từ này, ta là phương thác, ta kiên trì, chẳng qua là làm hồi tự ta!”

※※※

Thái bình hưng Quốc 3 năm Hạ Thiên, đối với phương thác mà nói không phải là một cá ngày thật tốt, Lý Dục mới vừa bị đuổi phong làm Ngô vương, còn chưa chờ chút tấn, Ngô liên cũng chịu đựng không nổi ốm đau đau khổ cũng buông tay tây đi. Phương thác đem nàng cùng cố ninh vợ chồng hợp táng đến cùng nhau, Ngô liên tâm sự mặc dù không có đối với người nói qua, có thể nàng năng không oán không hối chiếu cố tiếm ở trên giường cố ninh 5-6 năm, này đã lại không quá minh bạch .

Quý gối trước mộ phần, một thân áo tơ trắng phương thác nhớ tới kia từ mẫu loại nụ cười cùng vô vi bất chí quan hoài, đi tới cổ đại sau lần đầu tiên rơi xuống lệ thương tâm thủy.

“Băng nhi, ngươi không phải thương tâm !” Phương tuần thờ dài, bị ai nói: “Tiểu Sư Muội rốt cục có thể cùng người nàng yêu ở cùng một chỗ, hẳn thay nàng cao hứng mới đúng, sinh không thể cùng chỗ, chết cùng huyết cũng là chọn lựa không tồi!”

“Sư Bá, ta chuẩn bị đi ra ngoài xông xáo 2 năm! Thuận tiện hội một hồi Đào Quân lãnh bát phạm! Văn vũ liền nhờ cậy ngươi!” Nàng quay đầu nhìn về phía phương tuần. Cố ninh chính là cùng Đào Quân đánh một trận tài bị thương, trước khi đi thể trước giao phó muốn cố văn vũ 10 năm chỉ sau gặp lại Đào Quân. Phương thác cảm thấy có nghĩa vụ đi dò xét cái đến tốt cùng. Thật ra thì nàng đã sớm muốn đi xem một chút , chẳng qua là mang theo cố văn vũ bây giờ không có phương tiện.

“Ngươi hay là dẫn hân cùng đi chứ! Đứa nhỏ này đi ra ngoài rèn luyện một chút cũng tốt!” Phương tuần sừng sốt một chút, mới mở miệng nói.

Phương thác quay đầu trở lại, sừng đỏ ánh mắt đối mặt kia tân dựng đứng mộ bia, thê thương tâm cảnh trong lại nổi lên tầng tầng sóng nhỏ. Nàng biết phương tuần là một thiện lương người tốt. Nhưng là sáng tỏ đối phương đối với mình hiểu lầm đã sâu, không phải là tùy tiện là có thể thay đổi. Mấy phần bị thương cùng một tia giễu cợt, nàng cố gắng không khiến những tâm tình này biểu hiện ở trên mặt. Người tốt a! Người tốt có thể chân chánh thoát khỏi thế tục kia thật to tù lung sao?

Phương tuần xem nàng trầm mặc không nói, sâu kín thờ dài, đi lên trước vỗ vỗ bả vai của nàng: “Các ngươi yên tâm đi đi, trong nhà hết thầy có ta.” Ngừng lại một chút, lại nói: “Đừng quên, ở nơi này Biện Lương, còn có các ngươi gia!” Nói xong liền phiêu nhiên đã đi xa.

“Sư Huynh! Chúng ta thật muốn đi ra bên ngoài xông xáo sao?” Cố văn vũ hai mắt sáng lên nói, tiểu hài tử thương tâm quy thương tâm, có thể hồi phục vĩnh viễn nhanh nhất.

“Đúng vậy! Mấy ngày nữa liền đi.” Phương thác miễn cưỡng cười nói: “Cho trường bối khái cái đầu, chúng ta cũng về nhà trước đi đi!”

“Nha!” Theo lời đập đầu ba cái: “Sư Huynh ta ở nhà chờ ngươi!” Cố văn vũ nhắc chân Hường gia phương hướng chạy đi.

Phong thổi lên phương thác góc quần áo, phủ mo lấy mái tóc dài của nàng. Nhìn nơi xa quần sơn, không biết hà khứ hà tông, thật có thể lấy thân phận bây giờ sống hết một đời sao? Tại Hạ cảnh sắc trong, nàng mê thất!

Bạn đang đọc truyện *Đạp Ca Hành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Chương 5: Sí tại Vân Thiên chung không xa

Chuyển ngữ: nguoidoi222

Edit: Bồng Bồng

Tổng thái bình hưng Quốc 3 năm tháng tám

Phương thác cùng cố văn vũ hai người tại Đông Kinh đi thuyền, diên biện sông tiến vào hoài thủy, đã đến Sở Châu, chuẩn bị tại đây nghỉ ngơi và hồi phục mấy ngày sau đó trực tiếp xuôi nam đến nàng hướng tới đã lâu Dương Châu.

Lúc này phương thác, bạch đoạn tử ghim khăn, bên trong mặc váy ngắn, áo ngoài đối khâm áo trắng, một thân nam tử ăn mặc. Kia trong lúc vô tình lộ ra bộc phát anh tư cùng kia đặc thù khí chất, người nào thấy cũng sẽ không hoài nghi giới tính của nàng. Cũng bởi vì nàng đẹp trai trang phục cùng khí chất

đặc thù hấp dẫn nam nam nữ nữ ánh mắt.

“Sư Huynh! Chúng ta là không phải là cũng mua con ngựa?” Cố vấn vũ ăn mì thịt bò, hưng phấn nhìn trên đường cái lui tới thót ngựa nói. Hắn còn không có cỡi qua ngựa đây? Ngồi ở phía trên nhất định vô cùng uy phong.

Phương thác không ngẩng đầu: “Giang Nam phần nhiều là thủy lộ, qua chút ngày giờ rồi hãy nói!” Nàng cũng muốn kỵ mã thử một chút, đáng tiếc một là không hội, thứ hai quả thật không quá tiện, ở nơi này thủy hương chi địa, hay là đăng hoàng ngồi thuyền đi!

“Nha!” Mặc dù có chút thất vọng, bất quá tiểu hài tử lập tức liền bị trong chén đột nhiên xuất hiện mấy khối thịt bò hấp dẫn ở.

Phương thác tí mỉ vi lang thôn hồ yết Đệ Đệ lau ngoài miệng tàn tí, mấy ngày này hai người sống nương tựa lẫn nhau, cảm tình cũng sâu rất nhiều, cũng không tái luôn là khi dễ cái này Đệ Đệ.

Một chiếc xe ngựa dừng ở cửa khách sạn, sớm đã có tiểu nhị tiến lên dắt ngựa kêu, phòng lương chất đầy nụ cười nói: “Khách quan, một đường khổ cực a.”

“Ông chủ, có phòng hảo hạng sao?” Nói chuyện thị một cá mặt mũi râu ria đại hán, xem bộ dáng là cái hộ vệ.

“Có a! Muốn bao nhiêu có bấy nhiêu!”

“3 gian thanh tĩnh phòng hảo hạng!” Đại hán hài lòng gật đầu một cái, trở về thân đi ra ngoài, chỉ chốc lát liền cùng lưỡng nha hoàn đi lấy một cá mạng vi mao, xuyên màu hồng váy ngắn nữ tử đi vào, nữ tử kia mặc dù không thấy rõ diện mạo, nhưng từ xinh đẹp xinh đẹp vóc người cùng nhảy múa loại bước cũng biết nhất định là vị tuyệt sắc nữ tử.

Phương thác chưa từng thấy qua nữ nhân đi bộ hội đi được đẹp mắt như vậy, trong khoảng thời gian ngắn cũng có chút ngây dại.

Đêm khuya, thanh tĩnh không gió, trong không khí lộ ra một tia nắng nóng. Phương thác lần qua lộn lại làm thế nào cũng không có thể ngủ. Định đứng dậy tính toán tìm một chỗ tĩnh lặng địa phương luyện một chút kiếm, mới vừa bước ra khỏi cửa phòng, khoe mắt liền liếc thấy một đạo hắc ảnh chọt lóe lên, nghi ngờ trong lòng dưới, hai chân nhẹ một chút mặt đất, lặng yên không một tiếng động đi theo. Thấy đạo kia cái bóng rơi vào khách sạn một chỗ trong sân, liền nằm ở trên tường chuẩn bị xem cái đến tốt cùng.

Chỉ thấy một người đàn ông đang dùng dao găm tính toán móc hết cửa xuyên. “Đạo tặc” nhất từ thoáng qua đại não, phương thác không kịp ngẫm nghĩ nữa liền rút ra nhuyễn kiếm, tung người phóng qua đi, đồng thời hô lớn: “Là ai?” Kiếm khí kích động, nhắm thẳng vào người nọ cổ, cả bộ động tác như nước chảy mây trôi, làm liền một mạch.

Người nọ mắt thấy cửa xuyên đã rộng động, cảm thấy chuyện tốt đã gần đến, đột nhiên cảm giác được sau lưng nguy cơ, vội vàng hướng bên cạnh tránh né.

Phương thác xem này toàn lực một kiếm lại không đưa đến bất cứ tác dụng gì, trong lòng rung mình, “Thật là nhanh động tác, hảo phản ứng bén nhạy, thi cao thủ!” Lòng háo thắng nâng, ở trên không khí đề khí xoay người, hai chân điểm tại cửa sổ thượng, xoay người lại là một kiếm, đây là Thanh Liên kiếm pháp toàn chữ quyết, trái ngược lẽ thường, khó khăn tương đối lớn, chỉ có phối hợp 《vườn ngọc quyết》tài có thể thuận lợi trên không trung đề khí chuyển sang. Người nọ xem sát chiêu lại tới, tính toán sẽ đi tránh né, kia ngờ tới mới vừa quay người lại, đối phương mãnh mãnh bàn tay cũng đã cũng đã vỗ vào ngực, cổ họng ngọt ngọt, phun ngụm lớn máu tươi, thân thể như điều đứt dây loại ném đi phía sau.

“Kháo! Còn tưởng rằng là cái gì cao thủ, kết quả chỉ là một tiểu tặc, lãng phí tinh lực!” Đây là hán tử xiu trước nghe được cuối cùng thanh âm.

Phương thác còn tưởng rằng tìm được có thể luyện chiêu cao thủ, chiến ý ngẩng cao, tinh thần phấn chấn, không nghĩ tới hội dễ dàng như vậy kích choáng đối thủ, có chút thất vọng, đang suy nghĩ xử lý như thế nào trên đất nhân lúc, phụ cận đã truyền tới tạp nhạp thanh âm, chắc là bị nơi này tiếng vang dẫn tới.

“Ngươi là ai?” Nói chuyện chính là buổi chiều kia vi mao nữ tử hộ vệ, lúc này cùng mấy nha hoàn chính cảnh giác nhìn chăm chăm phương thác: “Tại sao đến Tiểu Thư nhà ta phòng khách tới?”

“Hắn là chủ đình phòng ở khách.” Mấy khách sạn tiểu nhị cũng cảm chổi cùng thái đao che đầu chạy đến, thấy rõ ràng phương thác, đứng hộ vệ kia giải thích.

“Tại hạ đường tắt nơi đây thấy một người lén lút, vì vậy đi vào nhìn cái đến tốt cùng, kết quả phát hiện cái này tiểu tặc.” Phương thác chỉ trên mặt đất đích nhân nói: “Ngươi hay là xem một chút Tiểu Thư nhà ngươi có chuyện gì hay không đi!”

Hộ vệ vẫn là mặt mũi đề phòng, bất quá vẫn là theo lời đáp cửa hô: “Tiểu Thư? Ngài không có sao chứ? Cửa mở a Tiểu Thư!”

“Giang bình? Chuyện gì?” Nhẹ vô cùng nhu xinh đẹp tuyệt trần thanh âm truyền ra, một lúc lâu, cửa phòng mở ra, đi ra một vị diệu linh nữ tử, kia vi hạp ánh mắt nói rõ nàng đang nửa ngủ nửa tỉnh giữa. Kia hơi loạn kiểu tóc, phần lộ ra nhân nghi ưu nhã, tại đêm hè gió nhẹ thổi lật phát hạ, y quyết về phía sau tung bay, dán chặt nàng như liễu nhu tư, khiến nàng nhìn lại giống như năng sau đó một khắc, phiêu cách trần thế, trở lại Thiên Giới Tiên Từ. Ngay cả phương thác đều xem ngây dại, kia khách sạn mấy tiểu nhị càng là không có hình tượng chút nào địa chảy đầy dãi nước miếng. “Các ngươi đều ở đây lí làm gì?” Nữ tử kia thấy trong sân đứng nhiều người như vậy, khẽ cau mày nói.

Phương thác lúc này mới hồi thần, bả chuyện đã xảy ra đại khái miêu tả một lần.

“Giang thu thủy ở chỗ này cảm ơn Công Tử cứu giúp!” Giang thu thủy có chút khẽ chào, cảm kích nói.

“Nơi nào! Nơi nào! Đứng dịp thôi!” Phương thác vội vàng khiêm tốn thuyết.

“Giang bình, đi gọi tiểu nhị chuẩn bị một bàn rượu và thức ăn còn có bèn chắc sợi giây.” Giang thu thủy phân phó nói, rồi hướng phương thác thuyết: “Bên ngoài gió lớn, mời Công Tử vào phòng nhất tự.” Vuông thác có chút chần chờ: “Thuận tiện thương lượng một chút nên xử lý như thế nào kia tắc tử!”

“Mời Công Tử cần phải nể mặt!” Giang bình cũng khuyên nhủ, mặc dù cảm thấy một đại nam nhân không nên tiến vào Tiểu Thư khuê phòng, có thể hẳn vẫn thuận theo ý của chủ tử.

“Được rồi!” Phương thác khẽ mỉm cười, nhắc tới trên đất tắc nhân liền theo giang thu thủy đi tiến gian phòng.

Bọn nha hoàn bả đèn đuốc đốt liền lui ra ngoài, giang thu thủy quan sát phương thác một vòng sau, đóng cửa phòng, xoay người che miệng cười nói: “Muội Muội khí lực thật là lớn, ngay cả có đủ thô tâm.”

Phương thác đang vì nàng đóng cửa cử động kỳ quái thời điểm, bất thành linh nghe được câu này, hoảng sợ địa há to mồm, chính mình không có lộ ra chút nào sơ hở, làm sao sẽ bị phát hiện đây?” Người, làm sao người biết?”

Giang thu thủy thấy nàng chật vật cười càng thêm vui vẻ, tiến lên phủ mo mặt của nàng: “Thử hỏi trong thiên hạ người nam nhân nào hội như vậy tuần tử? Thật ra thì điều này cũng không có gì! Chính là...” Gật một cái phương thác ngực, lại trừng mắt nhìn.

“Ồi!” Phương thác áo não thờ dài, lúc này mới nhớ tới trước khi ngủ vì thoải mái bả quần ngực vải trắng cời xuống, sự hồi sinh thân lúc liền quên mất không còn một mống.” Thất bại, quá thất bại.” Không nghĩ tới mới ra cửa liền để cho người ta nhận ra, thuyết không nổi giận cũng là nói dối.

“Thật ra thì Muội Muội so với ta cao hơn một đầu, mặc dù bị những nam nhân kia hơi lùn một ít, nhược người mặc đồ này đi ra ngoài, chỉ cần cẩn thận chút, ai hội hoài nghi người giới tính?” Giang thu thủy thu hồi nụ cười, thờ dài nói: “Tỷ Tỷ đến là rất hâm mộ người, tự do tự tại, vô công lại cao mạnh.”

“Giang Tiểu Thư nói chỗ nào nói? Gặp phải loại chuyện như vậy còn có thể trấn định như thế, thậm chí trò cười không kị, thật là Đệ nhất kỳ nữ tử, tại hạ ta bội phục được ngay a! Hơn nữa ngài này thiên tiên loại xuất trần dung mạo, sợ là thiên hạ nam nhân cũng sẽ vì ngài điên cuồng đi!”

“Tiểu Thư sự xưng hô này quá sống sượng, ta cùng Muội Muội nhất kiến như cố, huống chi Muội Muội còn thị ân nhân cứu mạng của ta.” Nữ nhân kia không thích nghe người khác nói nàng xinh đẹp? Giang thu thủy lời kéo phương thác tay vui vẻ thuyết: “Người gọi ta tỷ tỷ, hoặc là thu thủy đều được!”

“Ta chưa chắc nhỏ hơn người a! Tỷ Tỷ cũng không cần, kết giao bằng hữu như thế nào? Ta tên là phương . . . Lan nhược băng.” Phương thác cũng phi thường thích cách trực sáng hào phóng giang thu thủy, giác phải vô cùng hợp ý: “Bất quá ta thích người kêu ta a thác, bạn tốt của ta đều gọi ta như vậy!”

“A thác? Thật là lạ gọi, bất quá...” Chỉ chỉ phương thác trang phục trên người: “Chính thích hợp thân phận của người bây giờ!” “Ta còn muốn mời thu thủy đáp ứng ta một chuyện.” Phương thác tiến lên ôm quyền nói: “Thân phận chân thật của ta không cần nói cho bất luận kẻ nào! Bởi vì như vậy hội làm ta thật khó khăn!”

“Tiểu Thư, rượu và thức ăn đã chuẩn bị xong.” Cửa ngoài truyền tới giang bình thanh âm.

“Vào đi!” Giang thu thủy tự mình cửa mở, đợi đến món ăn lên một lượt Tề sau bả phương thác ấn tại trên ghế: “A thác, người ngồi ở đây!”

“Thu thủy, không phải là còn phải xử trí người kia sao?” Phương thác dùng cầm chỉ chỉ mặt đất vẫn còn ở hôn mê đích nhân.

“Dĩ nhiên!” Giang thu thủy liếc mắt, rồi hướng bọn hạ nhân phân phó nói: “Các người đều đi xuống đi!”

“Thì!” Giang ngang hàng nhân lên tiếng, nhà hấn Tiểu Thư luôn luôn thực tĩnh, nếu là thường ngày, tuyệt đối là không chịu để cho một người đàn ông đi vào gian phòng của mình, hôm nay thế nào khẩn trương? Hấn bây giờ không nghĩ ra, cho nên vừa ra đến trước cửa còn liếc phương thác một cái.

Phương thác thấy nơi này tái không người khác, tiến lên ngồi chồm hồm dưới đất, chỉ thấy kia bị bắt ở tắc nhân vẫn chưa tỉnh tới, cẩn thận tìm lần nữa, lục soát không ít bình, mở ra xem một chút, bên trong đều là nhan sắc kỳ quái viên thuốc.” Phát triển giống người dạng, đáng tiếc đặc biệt làm chút hạ lưu câu đương. Uy, tỉnh tỉnh! Uy!” Dùng sợi giây trói lại, ngay sau đó đá hấn một cước. Luôn luôn xem thường người như vậy, cho nên trên chân không lưu lực khí.

Người nọ đang đau nhức trong tỉnh lại, quan sát một cái hoàn cảnh chung quanh, phát hiện mình bị gắt gao trói lại, không khỏi vì tương lai của mình lo lắng, thấy phương thác, biết đây là đánh ngất xỉu người của mình, vội vàng quỹ xuống cầu xin tha thứ: “Đại Gia tha mạng a! Ta đây là lần đầu tiên, sau này cũng không dám nữa! Bỏ qua cho ta đi!”

“Người tên gì, thị làm cái gì?” Phương thác rút ra nhuyễn kiếm, chỉ hấn hung tợn nói: “Đàng hoàng trả lời vấn đề của ta, nếu không ta liền cắt lấy người thị!”

“Tiểu nhân hoa đề ý, là một trộm. . . A!” Hoa đề ý chưa nói xong liền đau đến kêu to, bởi vì phương thác kiếm thật cắt tại trên người hấn, mặc dù không có rút thịt, bất quá cũng lưu lại một không nhỏ lỗ.

Giang thu thủy kia thấy qua như vậy huyết xối lâm cảnh tượng, tại chỗ cũng kinh hô lên.

Phương thác ném đi một cá an ủi ánh mắt, trong lòng cũng âm thầm hối hận, chính mình hù dọa mỹ nhân. Thu liễm tâm thần, tiếp theo đúng hoa đề ý lạnh lùng nói: “Nói thật, bằng không...” Thật ra thì nàng cũng lòng bàn tay đổ mồ hôi, bị giết qua lang, tề qua kê, chính là không động hon người, chớ nói chi là cầm kiếm đi cắt nhân gia đích thịt.

“Ta, ta nói!” Hoa đề ý toát mồ hôi lạnh, liền đem tình huống chân thật đầu đuôi giao phó ra ngoài. Năm đó nổi danh đâm tặc “Hoa kiếm khách” bạch văn án bị Dao Quân lãnh bắt phạm thiên cũng phể võ công sau vẫn không biết hối cải, lại bắt hai cá đồ đệ. Đại Đồ Đệ Bùi lãnh, nhị đồ đệ hoa đề ý. Mấy ngày trước, bạch văn án qua đời, hai người vì tranh đoạt chức Chương Môn đánh cược, một tháng sau tại Dương Châu hội họp, trong thời gian này bắt được lạc hồng nhiều nhất nhân chính là Chương Môn. Trước đây hoa đề ý đã mê gian 10 cái trong sạch nữ tử.

“Mê gian? Ngươi nghĩ tới...” Giang thu thủy giận đến nói không ra lời, nếu không phải phương thác giúp một tay, nàng kết quả khả năng liền cùng những thứ kia nữ nhân rất đáng thương giống nhau. Nàng như thế nào còn có thể giữ vững bình tĩnh.

“Những thứ này là thuốc gì?” Phương thác chỉ trên bàn bình tức giận hỏi.

“Đó là Bồn Môn mật chế... Được.” Hoa đề ý nhỏ giọng địa thuyết: “Màu trắng trong bình khiêu ‘Tiên nhân cũng’, thị thuốc mê. Xanh bình giả bộ thị ‘Thiên hương hợp huan tán’, ăn nó nữ tử hội lâm vào... Điện cuồng trong, mặc dù không có nam nhân cũng...” “Chớ nói!” Giang thu thủy không chịu nổi địa hô, nàng hận không được ăn hoa đề ý.

“Vì mình yu vọng lại hy sinh vô tội nữ tử, chân cho nam nhân mất thể diện!” Phương thác khinh bỉ nói, đứng lên ra khỏi phòng, đứng đứng ở ngoài cửa giang bình nhỏ giọng địa thuyết: “Bà bên trong cái đồ rác rưởi thiên treo trương viết đâm tặc bằng hiệu đưa đến quan phủ đi.” Lại lập tức kéo hẳn: “Muốn lạng lẽ đưa đi, đừng để cho người biết!”

Giang bình hiểu địa gật gật đầu, chuyện Quan Tiểu Thư danh dự, dĩ nhiên không thể lộ là.

Xem giang bình bả hoa đề ý mang theo đi ra ngoài, phương thác suy nghĩ một chút lại đi tiến gian phòng, bả màu xanh nhạt bình đầu vào trong ngực, đứng mặt nghi ngờ giang thu thủy thuyết: “Cái này sau này hữu dụng, ta trước giữ lại.”

Giang thu thủy tin tưởng hẳn, cho nên cũng không tái hỏi thăm, phúc phúc: “Bây giờ ngay thơ cảm ơn ngươi, bằng không coi như...”

“Được rồi! Chúng ta không là bằng hữu sao?” Phương thác cười cười, tiếp theo do dự một chút, nghiêm mặt nói: “Thu thủy, mới vừa ta xem hộ vệ của ngươi thế nào ít như vậy? Hon nữa còn được an bài đến địa phương xa như vậy? Ngươi bây giờ thái không cẩn thận!”

Giang thu thủy trong mắt lóe lên nhất về âm đạm: “Nguyên bản không phải như thế, chẳng qua là ngày gần đây có chút phiền não, tính toán chính mình Thanh yên tĩnh một chút, lại không nghĩ rằng sẽ gặp phải loại chuyện như vậy!” Ngay sau đó lại cười nói: “Điều này cũng không coi vào đâu chuyện xấu a! Lúc đầu gặp ngươi!”

“Vậy ngươi sau này nhất định phải chú ý!” Phương thác bắt đầu đi lác đầu, lại nhìn một chút thiên, đạo: “Thiên quá muộn, ngày mai còn phải lên đường, ta phải đi về ngủ, cáo từ!” Giang thu thủy nhìn phương thác đích lưng ảnh, đột nhiên dâng lên cảm giác kỳ quái, sau đó cố ép xuống, có chút khủng hoảng địa lầm bầm nói: “Ta tại sao có thể có loại cảm giác này.” Bởi vì nàng trong hoảng hốt thấy một người đàn ông thân ảnh cùng cảnh tượng trước mắt giao hợp 1 chỗ: “Hôm nay nhất định là quá mệt mỏi!”

※※※

Giang thu thủy năm xưa lưu lạc Dương Châu thanh lâu thành lưu danh các nhất danh ca kỹ, bán cười không bán thân. Một năm trước đáp ứng lời mời đi trước Đông Kinh, bởi vì nàng siêu phẩm cầm kỹ cùng xuất trần xinh đẹp danh tào nhất thời, làm quen quyền quý tài tử vô số. Lần này trở lại là vì tham gia Dương Châu trại hoa đại hội.

“Ngươi sẽ không xem thường ta đi?” Ở trên xe ngựa, giang thu thủy ôm cổ văn vũ đối phương thác cười nói: “Tại sao vội vã xuống xe ”

“Làm sao sẽ?” Phương thác lưu ý đến trong mắt nàng tia khổ sở, vội vàng giải thích: “Nam nữ cùng xe dụ cho người chỉ trích!”

“Ngươi cũng không phải là...” Giang thu thủy liếc hẳn một cái, thiếu chút nữa đã quên rồi nha hoàn tại chỗ: “Phong lưu hào phóng, anh tuấn Vô Song phương, Phương Công Tử sợ ta đây cái ‘Tiểu’ nữ tử bất thành?” Nàng xuất nhập phong trần, thiếu đạt quan quý nhân

, danh lưu cự cổ hủ ném thiên kim, chỉ vì bác nàng cười một tiếng, lại tiên ít có năng chơi thân bằng hữu, hôm đó thấy phương thác, liền đại hữu thân cận ý, mấy ngày kế tiếp, đã cùng phương thác rất quen.

Phương thác thờ phào một cái, cười khổ nói: “Thu Thủy Tiểu Thư người theo đuổi đếm không hết, tại hạ ta không muốn bị dìm chết chìm. Còn muốn lưu cái mạng nhỏ du lâm này nổi tiếng pháo bông Dương Châu đây!”

“Cười cái gì?” Trợn mắt nhìn bọn nha hoàn một cái, giang thu thủy an ủi: “Yên tâm, vào lưu danh các không ai sẽ phát hiện ngươi.”

Phương thác mỉm cười gật đầu, coi như là đáp ứng! Khoi mào màn xe, sơn thôn cảnh sắc đập vào mắt trong, Thành Dương Châu cũng nhanh đến đi?

※※※

“Tóm lại, lần này ngươi nhất định phải theo ta đi một chuyến! Tối nay liền mặc bộ này.” Giang thu thủy xỏ tiếu lấy ra nhất bộ màu trắng trường sam tại phương thác trên người ước lượng đạo: “Thật hợp thân. Hoa anh thảo châu báu đồ trang sức đeo tay chính là thiên hạ nhất tuyệt, Dương Châu hoa hội khoái muốn bắt đầu, ta còn không có thích hợp đồ trang sức đeo tay đây!”

“Vậy tối nay chính ngươi đi không thì phải? Còn phải dùng tới ta bời?” Phương thác cười cười, đã nắm trường sam, tiện tay vút xuống trên giường: “Tiếng người đáng sợ!” Giang thu thủy mặc dù cũng là ở tại lưu danh các, nhược u tình rất nhiều, bên trong tiêu viện nhả trí mát mẻ, khiến người quên tục, rất phù hợp nàng tài mạo. Bởi vì các tử lâu khách sạn đều đã đầy ắp, tại giang thu thủy mời phía dưới thác tự nhiên cũng ở lại chỗ này, hơn nữa cùng giang thu thủy căn phòng chỉ có nhất tường chi cách. Đây chính là cô đại, nếu như mình đi theo đi dự tiệc, tương đương với hướng khắp thiên hạ thừa nhận hai người có tới mei. Tự mình rút không có vấn đề, nhưng ở này lời đồn đãi đã bay đầy trời dưới tình huống, giang thu thủy danh tiếng hội tiến một bước tổn hại hoàn toàn.

“Vậy thì thế nào? Ngươi tái tị hiềm cũng không cách nào giải thích sự thật, chỉ bằng thoái mái đứng trước mặt người khác, chỉ cần ngươi biểu hiện cú hảo, trở thành một đoạn mỹ nói cũng nói không chừng!” Giang thu thủy liếc hẩn một cái: “Thật ra thì ta cũng có tư tâm, đại hội kết thúc cần phải ngươi giúp một tay thoát khỏi kỷ tích đây!” Đi theo bên cạnh ngươi, không khỏi hội cảm giác được an tâm, những lời này làm thế nào cũng không nói ra miệng!

“Đó không thành vấn đề, có thể ta đây người nghèo kia thấy qua đại tràng diện a? Bây giờ không dám ra đi mất mặt!” Phương thác cố gắng bả tinh lực tập trung ở quyển sách trên tay thượng: “Đi không phải là khiến dầm chết chìm? Ha ha! Đoạn này thật biết điều!” Nếu là đi dạo một chút phố còn chưa tính, có thể đây là muốn đi mua châu báu đồ trang sức đeo tay, hay là cái loại đồ đắt giá, nàng thấy đều chưa thấy qua châu báu. Nhắm mắt đi cũng chỉ là khiến trong túi ngưng ngưng chính mình khó chịu mà thôi.

“Người ta nhận được thiệp mời, phải đi lý!” Giang thu thủy từ phương thác trong tay đoạt lấy quyển sách, trực tiếp vung ở trên giường, dịu dàng nói: “Ngươi biết vô công, đương nhiên phải bảo vệ ta không bị đáng đồ từ khi dễ!”

“Cũng may không có người ngoài,” phương thác cười khổ lắc đầu nói: “Ngoại giới lời đồn đãi ngạo cốt mỹ nhân giang thu thủy đi đâu rồi? Giang mọi người như thế tiêu nữ nhi thần thái, sợ rằng năng hù chết mấy đi? Nguyện làm hộ hoa sứ giả đích nhân rất nhiều a? Không thiếu ta một cá đi?” Kể từ ở nơi này sau, giang thu thủy giống lấy được bảo bối tiêu cô nương một dạng quần nàng, không có một chút nào giống ngoại giới lời đồn đãi lạnh như vậy mặc cao ngạo, có lẽ đây mới là nàng chân chính tính tình đi?

“Hãy bớt sàm ngôn đi, ngươi có đi hay không?” Giang thu thủy trừng mắt, hung đạo, suy nghĩ một chút, lại đổi một loại năn nỉ cảm dỗ khẩu khí: “Tôi nay bày ra trừ đồ trang sức đeo tay ngoại cũng không có thiếu Giá Trị Liên Thành đồ cổ, ngươi liền không muốn đi được thêm kiến thức?”

“Hảo! Đi còn không được!” Phương thác cười khổ nói: “Ta có thể chưa làm qua nhân gia đích như ý lang quân, ngươi có thể phải giúp đỡ lấy điểm!” Giá Trị Liên Thành đồ cổ? Nàng cũng cũng muốn biết một chút về .

“Lập tức thay quần áo!” Giang thu thủy thấy mục đích đã đạt, cười hi hi liền chuẩn bị rời đi, lúc này, nàng thiếp thân nha hoàn lại đi vào, nằm ở bên tai nàng đích lâm bẩm hồi lâu.

“Như vậy a!” Giang thu thủy khẽ cau mày, phát phát tay nói: “Ngươi liền nói ta có chuyện, không thể gặp khách!” Nói xong những thứ này, nàng xoay người, thấy ngồi ở chỗ đó phương thác, ánh mắt đột nhiên sáng lên, vội vàng gọi lại nhắc chân muốn chạy ra đi nha hoàn: “Ngươi khiến hẩn trực tiếp tới nơi này tìm ta!”

“Ngươi làm cái gì vậy?” Phương thác nghi ngờ nói.

“Lập tức ngươi sẽ biết!” Giang thu thủy cười tùm tùm đi tới trước gót chân của nàng: “Lập tức xem biểu hiện của ngươi !”

Phương thác nghe vậy càng là không hiểu, đang định mở miệng hỏi nữa, ngoài cửa lại truyền tới một đạo trong trẻo vang thanh âm: “Thu Thủy Tiểu Thư cuối cùng không muốn để cho tại hạ khổ đợi? Bây giờ thụ sủng nhược kinh a!” Lời còn chưa dứt, một cá hoa phục Công Tử liền ngang nhiên bước vào phòng.

“Hảo xuất sắc một người!” Phương thác thấy Công Tử kia tướng mạo, không nhịn được thở dài nói. Chỉ thấy người nọ ngẩng đầu mà vào, trong lúc giờ tay nhắc chân, không nói hết tiêu sái phiêu dật. Như quan loại ngọc trong suốt trên khuôn mặt, lại khó được không mang theo chút nào son phấn khí, sống này rất nhiều năm, phương thác hay là lần đầu tiên thấy như thế nhân vật xuất sắc.

“Vị này là?” Công Tử kia vào căn phòng, thấy được phương thác, hơi sững sờ, đưa mắt nhìn sang giang thu thủy.

“Tại phía dưới thác, thị thu thủy bằng hữu!” Phương thác cười yếu ớt, giành trước giang thu thủy đáp. Tay phải dùng sức, mang gần bên cạnh mỹ nhân thân thể mềm mại. Giang thu thủy té ở phương thác trong ngực, không ngờ tới nàng sẽ có lần này động tác, mặt tươi cười ửng đỏ, quái giận địa liếc hẩn một cái.

Công Tử kia nhìn vòng quanh gian phòng bài trí, đợi thấy trên giường trường sam, thân thể dùng một chút, lúc này mới quay đầu, dùng khám phá cùng hơi mang đích ý ánh mắt quan sát phương thác, một hồi lâu sau, khôn ngoan mang ghen tuông nói: “Không nghĩ tới Phương huynh lại năng ở nơi này, thật đúng là khiến tại hạ hăm mộ chắc.” Bất quá, hẩn lập tức nói: “Thu Thủy Tiểu Thư cùng Phương huynh, chân là một đôi bích nhân a! Không nữa thích hợp hơn rồi!” Lúc này, hẩn nhìn về phía phương thác ánh mắt đã chuyển thành kinh dị cùng tán thưởng.

“Quả nhiên không phải bình thường nhân a!” Phương thác không nghĩ tới đối phương năng nhanh như vậy liền khôi phục lại như trước ung dung tư thái, trong bụng cảm thán gian. Đột nhiên lại thấy được Công Tử kia trong tay vật phẩm, đó là một thanh chiết phiến, tại Bắc Tống trong năm tuyệt đối hiếm thấy chiết phiến. Cái này càng nói rõ hẩn không giống tầm thường, nàng nghiêng đầu nhìn về phía giang thu thủy, cạn cười hỏi: “Vị Công Tử này là ai? Thu thủy, ngươi còn không có giới thiệu đây!”

“Vị này chính là đại danh đỉnh đỉnh Vô Lâm Tam Công Tử một trong tiểc Hoa Công Tử a!” Giang thu thủy xảo tiểu lấy đứng lên, đọi thấy phương thác mờ mặt khuôn mặt, nhưóng mí mắt, tiến tới miệng nàng bên nhỏ giọng nói: “Người sẽ không liên Vô Lâm Tam Công Tử đều chưa từng nghe qua đi?”

Công Tử kia tương hết thấy nhìn ở trong mắt, khê mỉm cười: “Cái gì Vô Lâm Tam Công Tử, chẳng qua là nhảm chán xưng vị thôi! Nếu như Phương huynh để mắt, tại hạ nguyện cùng Phương huynh kết giao bằng hữu!” Hấn êm ái lay động nâng trắng tinh chiết phiến, nhe răng cười nói: “Tại hạ lãnh mạc bạch!”

Bạn đang đọc truyện *Đạp Ca Hành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.